

บทนำ

พระฉวีเนี่ยนงามสิ้นสะท้านเมื่อเมอริทามูน ราชีนีแห่งอาณาจักร
ไอยคุปต์รู้สึกพระองค์ ความสุขสมบังเกิดขึ้นในพระหทัยเมื่อความทรงจำ
เกี่ยวกับราตรีอันมหัศจรรย์หลังไหลกลับเข้ามาในห้วงความคิด ทรงขยับ
พระเศียรซุกซบไปตามแผงพระอุระของพระสวามีอย่างอดอ้อนออเซาะ
“หม่อมฉันไม่เคยอิมเอมเช่นนี้มานานนักแล้วเพคะ”

เจ้าของแผงอกอันบึกบึนครางฮือตอบรับอย่างยังไม่ได้สติดีนัก เสียง
นั้นเหมือนคนเฒ่ามาอย่างรัญจวนถวิลหาในราคะ ว่าเป็นเสียงที่ทำให้เอา
พระราชินีสาวผู้โลโฉมถึงกับตกพระหทัย จริงอยู่ที่เสียงนั้นเป็นที่คุ่นพระ-
กรรณ แต่มันไม่ใช่พระสุรเสียงของฟาโรห์อิมเนมเฮตผู้เป็นใหญ่เหนือ
ดินแดนอียิปต์

ราชีนีเมอริทามูนทรงเงยพระพักตร์ขึ้นทอดพระเนตรเจ้าของเสียง
นั้น แล้วพระนางก็ถึงกับตกพระหทัยสุดขีดกับใบหน้าแกร่งคมของเขา เพราะ
บุรุษหนุ่มที่พระนางทรงกำลังกอดก่ายอยู่นั้น หาใช่พระสวามีผู้สูงศักดิ์ไม่
แต่คือราชองครักษ์ผู้ซื่อสัตย์แห่งองค์ฟาโรห์ผู้ยิ่งใหญ่ต่างหาก

“อาโมเซ่” พระนางทรงร้องเรียกก่อนจะผละออกห่าง แล้วดึงผ้าคลุมพระบรรทมลินินขึ้นมาปิดพระถันอวบใหญ่

เมื่อราชของครักษ์หนุ่มได้ยินเสียงของพระนางก็ตกใจตื่นขึ้น เขามองดูร่างเปลือยเปล่าของตัวเองสลับกับของพระนางอย่างงุนงง

“เจ้าทำอะไรลงไปรู้ไหม” ตรัสถามด้วยพระสุรเสียงแห่งความพิโรธและแปลกพระทัยระคนกัน

“ข้า...เอ่อ...กระหม่อม...” ชายหนุ่มกระอักกระอัก ดูจะยังไม่สร้างจากความมีนเมาในเกมกามสักเท่าไร

ราชินีเมอริทามุนได้แต่ทอดพระเนตรราชของครักษ์หนุ่มอย่างค้นหาคำตอบ ผู้ชายคนนั้นไม่ควรมาอยู่บนพระแท่นบรรทมที่มีเพียงพระนางกับองค์ฟาโรห์อเมเนมเฮต พระสวามีเท่านั้นที่จะประทับได้ ในพระราชวังหลวงแห่งนี้เขาไม่ควรแตะต้องพระนาง

ไม่ควร...แม้แต่จะมองเสียด้วยซ้ำ

แต่ราชของครักษ์หนุ่มผู้นี้กลับทำกับพระนางมากกว่านั้น ความสุขล้ำเหนือที่จะบรรยายออกมาได้ในคำคืนที่ผ่านมาช่างเหมือนภาพฝันสำหรับพระนาง เพลงรักที่เขาได้มอบให้ในคืนช่างเร้าร้อนจนตราตรึงอยู่ในพระทัย มันทำให้ทรงรู้สึกผิดหวังในองค์เองยิ่งนักที่ทรยศต่อพระสวามีทั้งพระวรกายและพระหทัยเช่นนี้

ท่ามกลางความสับสนนั้นเอง เสียงบานพระทวารไม้ซีดาร์สีทองอร่ามกระแทกกับผนังหินปูนก็ดังสนั่นขึ้นเสียก่อน สิ่งที่ยังราชินีเมอริทามุนและอาโมเซ่ไม่เอื่อยให้เกิดขึ้นในตอนนั้นมากที่สุดกลับบังเกิดขึ้น ฟาโรห์อเมเนมเฮตปรากฏองค์ทรงยืนตระหง่านอยู่ตรงพระทวารด้วยท่าทางน่าสะพรึงกลัว

ดวงพระเนตรของพระองค์ที่ทอดมานั้นเต็มไปด้วยเพลิงแห่งความพิโรธ มันวาวโรจน์ไปด้วยเปลวแค้นอันเกิดจากความผิดหวัง พระหนัดขาวขบกันแน่นจนพระกรามปูดนูนเป็นสัน ก่อนจะทรงคำรามลั่นออกมา

“นั่งแพศยา”

“ไม่นะเพคะ พระองค์เข้าพระทัยผิด” พระนางพยายามจะอธิบาย แต่เอาเข้าจริงก็ไม่ทรงรู้ว่าจะอธิบายอะไรออกไปเหมือนกัน ด้วยความทรงจำนั้นเด่นชัดเสียจนไม่อาจจะตรัสปฏิเสธอะไรออกไปได้

พระดำรัสของพระนางไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้นเลย ตรงกันข้าม... ความพิโรธของฟาโรห์อเมเนมเฮตดูจะเพิ่มพูนมากยิ่งขึ้น เมื่อพระนางจนด้วยหลักฐาน ความผิดร้ายแรงปรากฏอยู่เบื้องพระพักตร์อย่างไม่มีข้อโต้แย้ง

ฟาโรห์ทรงกวาดสายพระเนตรไปมาตามร่างเปลือยเปล่าของพระนาง สลับกับอาโมเซ่ พระนางทรงรู้ว่านี่คงเป็นภาพที่กระตุ้นร้ายให้ความพิโรธทวีขึ้นจนถึงขีดสุด เมื่อทรงซักพระแสงกริชออกมาจากรัดพระองค์^๑ แล้วปราดเข้าฟันคอของราชองครักษ์หนุ่มจนศีรษะกระเด็นกลิ้งไปบนพื้นอย่างน่าสยดสยอง เลือดสดแดงฉานฉาบไปทั่วพระแท่นบรรทมซึ่งเคยเป็นที่ทรงร่วมอภิรมย์ของพระองค์กับราชินีสาว

พระเนตรวาวโรจน์ขององค์ฟาโรห์ตัวดกกลับมาหาพระนางซึ่งกำลังกรี๊ดร้องด้วยความตกพระทัยที่เห็นเลือดกระเซ็นไปทั่วพระวรกาย

“เจ้าทำอย่างนี้กับข้าได้อย่างไร”

“มันไม่ได้เป็นอย่างที่พระองค์ทรงเห็นนะเพคะ” พระนางตรัสในขณะที่พระอัสสุซลีไหลนองผสมผสานกับโลหิตแดงฉานของชายผู้ที่เปราะละเอียด พระพักตร์นวลผ่องราวพระจันทร์ของพระนาง

“เจ้าพูดอย่างกับว่าข้าโง่งเสียเต็มประดา”

“หม่อม...หม่อมฉัน...”

ฟาโรห์อเมเนมเฮตทรงโผเข้ามา วงพระกรอันแข็งแกร่งกระชากพระนางให้เข้าหาแผ่นพระอุระอันแข็งแกร่ง ทรงโอบกอดพระนางเอาไว้ อย่างแนบแน่น แล้วทอดพระเนตรราวกับจะไถ่ถามคำถามเดิมซ้ำไปซ้ำมา

ราชินีเมอริทามุนทอดพระเนตรตอบด้วยแววพระเนตรอันถอด

^๑ รัดพระองค์ หมายถึง เข็มขัด

หวังจะให้พระสวามีพระหทัยอ่อนลงบ้าง และมันก็ดูเหมือนจะสัมฤทธิ์ผล เมื่อองค์ฟาโรห์ทรงก้มพระเศียรลงมาประทานจุมพิตแก่พระนางแทน พระดำรัสอื่นใดที่จะหลุดออกมาจากพระโอษฐ์แข็งแกร่งที่เต็มไปด้วยความ คั่งแค่นั้น ราชีนีเมอริทามุนรู้สึกรู้สึกว่ามันเป็นจุมพิตที่เต็มไปด้วยความเร่าร้อน อย่างลึกกลับ พระหทัยเต้นระรัวราวกับกลองคึกกลางสนามรบที่ประทานให้

แต่แล้วองค์ฟาโรห์ผู้เลอโฉมก็รู้สึกรู้สึกว่าพระหทัยที่เต้นแรงของพระนาง นั้นกลับเย็นเยียบขึ้นมาอย่างแสนสาหัส ความเจ็บปวดแผ่ซ่านออกมาจากความหนาวเหน็บอันน่าประหลาดนั้นจนทำให้ทั่วทั้งพระวรกายชาหนึบ

พระนางทรงก้มลงทอพระเนตรไปยังพระอุระเมื่อองค์ฟาโรห์ ถอนพระโอษฐ์ออก พระแสงกรีซทองคำสะท้อนแสงไฟจากคอบเป็นมันวาว มันปักอยู่ตรงตำแหน่งพระหทัยของพระนางพอดีบพอดี นี่เองเป็นที่มา ของความเย็นเยียบและปวดร้าวลึกในพระหทัยของพระนาง

และก่อนที่จะไม่ทรงรู้สึกอะไรอีกแล้ว ราชีนีเมอริทามุนเบิกพระเนตร ด้วยความเจ็บปวด ทอดพระเนตรไปยังดวงพระเนตรที่วาวโรจน์ดังเปลวเพลิงของพระสวามีด้วยความรู้สึกเสียพระทัยและผิดหวัง จากนั้นทุกอย่าง ก็เริ่มพร่าเลือน...

แล้วลมหายใจของพระนางก็ขาดห้วง ทุกอย่างมืดมิดสนิทลงในชั่ววินาทีนั่นเอง

๑

สู่ถิ่นแดนปราศนาพันปี

ศศิชา รัตนชาติ ก้าวเดินออกจากช่องทางผู้โดยสารขาเข้าภายใน สนามบินโครอย่างเดียวดาย มีเพียงกระเป๋าเดินทางแบบล้อลากใบใหญ่ เท่านั้นที่คอยเป็นเพื่อนท่ามกลางผู้คนมากหน้าหลายตาในดินแดนอันไกลโพ้นจากบ้านเกิดเมืองนอน

หญิงสาวชาวไทยนั้นมีใบหน้าหมองคล้ำและส่ายสะตุตุตา เรือนผมยาว ย้อมเป็นสีน้ำตาลเข้มไฮไลต์ประกายทองตามสมัยนิยม เรือนร่างแบบบาง ซ่อนอยู่ในแจ็กเก็ตซาฟารีสีกากีแบะออกพอให้เห็นเนินอกอวบอím และจี้ที่ทำจากลาพิสลาซูลี^๒ สีน้ำเงินสดใสซึ่งโดดเด่นอยู่บนร่องอกงามนั้น ช่วงขา

^๒ ลาพิสลาซูลี (Lapis Lazuli) รู้จักกันในนามของแซฟไฟร์ (Sapphire) เป็นหินที่มีสีน้ำเงินครามและสีน้ำเงินปนเขียว ในเนื้อหินมักจะมีสีเหลืองประอยู่คล้ายกับมีทองคำแทรกในเนื้อหิน แต่ความจริงคือแร่ไพไรต์ (Pyrite) ชาวอียิปต์โบราณเชื่อว่าหินนี้เป็นหินแห่งเทพเจ้า เป็นสัญลักษณ์แห่งพลังอำนาจและเกียรติอันสูงส่ง เป็นหินที่ป้องกันภัยอันตราย

ของเธอเร็วยาววอดโคมทำท่ายสายตาผู้ชายจากมินิสเจอร์ตจนถึงบุตแบบ
ครึ่งน้อง

การแต่งกายแบบนี้ดูขัดกับอาชีพของเธออย่างสิ้นเชิง เธอดูราวกับ
นางแบบบนแคตวอล์กเสียมากกว่าจะเป็นนักอียิปต์วิทยาชื่อดังเสียอีก แต่
ถ้าใครได้รู้ถึงความสามารถของเธอ ก็จะรู้ว่าความเชี่ยวชาญด้านภาษาศาสตร์
ของเธอนั้นโดดเด่นไม่ด้อยไปกว่ารูปร่างภายนอกแม้แต่กระพี้กรีนเดียว
และนั่นก็เป็นเหตุผลที่ทำให้เธอต้องมาอยู่ที่นี้

ความเป็นอัจฉริยะของศศิขานันเริ่มฉายแววตั้งแต่เรียนปริญญาตรี
วิชาโบราณคดีที่มหาวิทยาลัยนิวยอร์ก เธอสามารถอ่านภาษาเฮียโรกลิฟ^๓
ได้แคล่วคล่องอย่างไม่น่าเชื่อ นั่นทำให้วงการอียิปต์วิทยาเริ่มหันมาจับจ้อง
เธอ และตั้งฉายาให้ว่าเป็นอัจฉริยะทางภาษาโบราณเลยทีเดียว

การเรียนที่มหาวิทยาลัยนิวยอร์กนั่นเองที่ทำให้ศศิขาได้รู้จักกับชื่อ
‘ฟาโรห์อูเมเนมเฮตที่ ๘’ เป็นครั้งแรก บรรดานักโบราณคดีไม่มีอูเมเนมเฮต
ที่ ๘ อยู่ในรายพระนามกษัตริย์อียิปต์เลยแม้แต่คนเดียว แม้กระทั่ง
ผู้เชี่ยวชาญในอียิปต์เองก็ตามที่ ทุกคนล้วนเชื่อในบันทึกที่เขียนเอาไว้ว่า
พระราชบุตรของฟาโรห์อูเมเนมเฮตที่ ๑ พระองค์นี้สิ้นพระชนม์ลงตั้งแต่
ยังทรงพระเยาว์ และคนที่สืบต่อราชบัลลังก์ของพระองค์คือ พระกนิษฐ
ภรรดา^๔ ฟาโรห์ที่ตโมซิสผู้ยิ่งใหญ่นั่นเอง

และพระองค์ก็คงจะถูกโลกลืมไปอย่างแน่นอน หากว่าศศิขา
ไม่บังเอิญไปพบเอกสารชิ้นสำคัญของ ริค โอคอนเนล ในห้องสมุดเสียก่อน

^๓ เฮียโรกลิฟ (Hieroglyph) เป็นอักษรภาพที่ชาวอียิปต์โบราณพัฒนาขึ้น มีประมาณ
๕๐๐-๑,๐๐๐ ตัว แต่ที่ใช้กันมากมีเพียง ๗๐๐ ตัว ทิศทางการเขียนมีได้หลายแบบ
ทั้งจากซ้ายไปขวา ขวาไปซ้าย และจากบนลงล่าง การบอกทิศทางอาศัยดูจากการหันหน้า
ของรูปคนหรือสัตว์ ซึ่งโดยปกติจะหันหน้าเข้าหาจุดเริ่มต้น

^๔ พระกนิษฐภรรดา หมายถึง น้องเขย

ชายผู้นี้เป็นผู้ช่วยของ เฮอริเบิร์ต อี. วินล็อก^๕ นักอียิปต์วิทยาชาวอเมริกัน ผู้มีชื่อเสียงในศตวรรษที่ ๑๙

ในช่วง ค.ศ. ๑๙๑๑-๑๙๓๑ เฮอริเบิร์ต อี. วินล็อก ได้เป็นตัวแทนของพิพิธภัณฑ์ศิลปะเมโทรโพลิทันแห่งนครนิวยอร์ก เพื่อเข้ามาทำการบูรณะซ่อมแซมวิหารของพระนางฮัตเชปซุตซึ่งเป็นฟาโรห์หญิงที่ครองอาณาจักรหลังจากพระราชบิดาของเจ้าชายอเมเนมเฮตสิ้นพระชนม์เพียงสามสิบปี และแน่นอนว่าโอคอนเนลได้ติดตาม เฮอริเบิร์ต อี. วินล็อก มาด้วย

ในวันทีคนั้นโอคอนเนลได้ตั้งข้อสังเกตเอาไว้หลายอย่างที่ชวนให้สงสัยว่า เจ้าชายอเมเนมเฮตไม่ได้สิ้นพระชนม์ตั้งแต่ทรงพระเยาว์ตามที่ได้มีบันทึกเอาไว้ ทั้งในเรื่องปีที่ฟาโรห์อาเมนโฮเทปที่ ๑ พระราชบิดาสิ้นพระชนม์ หรือแม้กระทั่งการที่ไม่มีใครสามารถระบุได้ว่าพระราชบิดาของฟาโรห์ที่ทโทโมซิสที่ ๑ ซึ่งครองราชย์ต่อจากฟาโรห์อาเมนโฮเทปที่ ๑ นั้นเป็นใคร แต่งานวิจัยของเขาก็ไม่ได้รับการสานต่อหลังจากเขาถูกส่งกลับนิวยอร์ก เพราะกรมศิลปากรของอียิปต์ต้องการตั้งงานบูรณะวิหารของพระนางฮัตเชปซุตไปทำเสียเอง ก่อนที่เขาจะพบอะไรมากกว่านี้ ความลึกลับนี้เองทำให้ศศิชาหลงใหลในพระนามที่โลกลิ้มของฟาโรห์อเมเนมเฮตที่ ๘ มาตั้งแต่บัดนั้น

ด้วยความสามารถทางด้านภาษาเฮียโรกลิฟของศศิชา ทำให้เธอสามารถเรียนต่อปริญญาโทในสาขาภาษาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยได้อย่างต่อเนื่อง ในตอนนี้เองที่เธอเริ่มค้นหาการมีตัวตนของอเมเนมเฮตอย่างหลงใหล มันเหมือนการคลั่งไคล้ดาราศาสตร์หรือนักร้องจนอยากจะรู้ถึงวิถีชีวิตของเขาซึ่งไม่ได้ถูกเผยแพร่ต่อสาธารณะ หญิงสาวพยายามค้นคว้าเกี่ยวกับพระองค์ แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่พบเบาะแสะอะไรที่จะบ่งบอกว่าเจ้าชาย

^๕เฮอริเบิร์ต อี. วินล็อก (Herbert Eustis Winlock : ค.ศ. ๑๘๘๔-๑๙๕๐) นักอียิปต์วิทยาของพิพิธภัณฑ์ศิลปะเมโทรโพลิทันแห่งนครนิวยอร์ก

อเมเนมเฮตได้ขึ้นครองราชย์เป็นฟาโรห์สืบต่อจากฟาโรห์อาเมนโฮเทป

ถึงกระนั้นก็ตาม การค้นคว้าของเธอก็ไม่เสียเปล่า เพราะศศิชาบังเอิญไปพบลาพิสลาซูลีสีน้ำเงินสดใสเข้าเม็ดหนึ่ง ซึ่งสลักเป็นอักษรเฮียโรกลีฟอยู่ในคาร์ทูช^๖ ว่า ‘อเมเนมเฮต’ ซึ่งหมายความว่าเป็นอย่างอื่นไม่ได้เลยนอกจากจะเป็นฟาโรห์อเมเนมเฮต เพราะมีเพียงกษัตริย์เท่านั้นที่จะสามารถสลักชื่อลงในรูปวงรีแบบนี้ได้ แต่มันก็ไม่ได้เป็นการยืนยันว่าเป็นของฟาโรห์อเมเนมเฮตพระองค์ไหน ด้วยเหตุว่าในลำดับราชวงศ์อียิปต์โบราณนั้นมีพระนามอเมเนมเฮตเป็นฟาโรห์ถึงเจ็ดพระองค์เลยทีเดียว และอย่างแย่ที่สุด ลาพิสลาซูลีที่เธอได้มานั้นอาจจะเป็นของที่ทำปลอมขึ้นมา ก็เป็นไปได้...ใครจะรู้

จนกระทั่งเวลาล่วงเลยไปหลายปี ในที่สุดปมที่ซ่อนอยู่ในใจของศศิชา ก็มีเค้าลางว่าจะได้รับการคลี่คลาย เมื่อองค์กรศึกษาอียิปต์โบราณของฟารุคส่งจดหมายมาถึงศาสตราจารย์สตีล อาจารย์ที่ปรึกษาของเธอเมื่อปลายเดือนที่แล้ว ในจดหมายแจ้งว่ามีการค้นพบสุสานกษัตริย์โบราณแห่งใหม่ อายุราวๆ สามพันห้าร้อยปี

ในจดหมายนั้นระบุว่าที่นี้เป็นสุสานของฟาโรห์อย่างแน่นอน เพราะตรงทางเข้าสู่สุสานและบนโลงพระศพนั้นจารึกพระนามเป็นภาษาเฮียโรกลีฟอยู่ในคาร์ทูชเอาไว้อย่างเด่นชัด หลังจากคำนวณเวลาแล้ว มันตรงกับรอยต่อของช่วงเวลาระหว่างฟาโรห์อาเมนโฮเทปที่ ๑ กับฟาโรห์ทัตโมซิสที่ ๑ พอติบพอดี นั่นหมายความว่าสุสานกษัตริย์แห่งนี้ อาจจะเป็นเครื่องยืนยันได้ว่า เจ้าชายอเมเนมเฮตไม่ได้ลี้หนีพระชนม์ก่อนวัยอันควรตามที่เข้าใจกัน

^๖ คาร์ทูช (Cartouche) มาจากภาษาฝรั่งเศส แปลว่ากระสุน (Cartridge) เพราะเป็นรูปวงรีคล้ายกระสุน จะมีแต่พระนามของฟาโรห์เท่านั้นที่จะบรรจุอยู่ในรูปวงรีนี้ แต่เดิมเป็นรูปวงกลมและมีเส้นขีดเป็นฐาน หมายถึงดวงอาทิตย์และไม่มีที่ลื่นสุด ต่อมาเมื่อพระนามยาวขึ้นจึงกลายเป็นรูปวงรี

แต่พระองค์ทรงก้าวขึ้นเป็นฟาโรห์ในช่วงสั้นๆ นั้นเอง

ศาสตราจารย์สตீลเดินทางมาอียิปต์แล้วก็ต้องพบกับความประหลาดใจอย่างมาก เมื่อสุสานฟาโรห์นั้นมีการจารึกอักษรภาพต่างๆ บนผนังเป็นจำนวนมาก เพราะสุสานสมัยต้นราชวงศ์ที่ ๑๘ ที่เคยค้นพบนั้นยังไม่มีการจารึกบนผนังสุสาน จะเริ่มมีก็ในสุสานของฟาโรห์ที่ตโมซิสที่ ๓ ซึ่งก็เป็นช่วงเวลาที่ย่างกันกว่าแปดสิบปี

ดังนั้นอาจารย์ของเธอจึงได้ขอจัดทีมแปลอักษรเหล่านั้นขึ้นมา และคนที่เขานึกถึงเป็นคนแรกก็คือศศิชา ศิษย์คนโปรดของเขานั้นเอง

ศาสตราจารย์เสนอต่อเจ้าขององค์กรให้ดึงตัวเธอมาเป็นผู้ช่วยและได้รับการตอบรับอย่างเต็มใจเมื่อเห็นประวัติการเรียนของเธอ อาจารย์จึงรีบติดต่อมาหาเธอทันที

และแทบจะไม่ต้องคิดให้เสียเวลา ศศิชาก็ตอบรับกลับทันทีเช่นเดียวกัน

หลังจากประสานงานอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง ในที่สุดเธอก็ได้มาอยู่ที่ไคโรในวันนี้ แต่ก่อนจะออกเดินทางมา ศศิชาก็ได้รับข่าวร้าย เมื่ออยู่ๆ อาจารย์ที่ปรึกษาของเธอต้องมึนล้มหมอนนอนเสื่ออย่างกะทันหัน โดยที่นายแพทย์เองก็ตอบไม่ได้ว่าเป็นโรคอะไร นั่นเป็นเหตุให้วันนี้เธอไม่สามารถมารับเธอได้นั่นเอง

แต่อย่างไรก็ตาม นี่นับเป็นอีกก้าวที่ศศิชาเริ่มเข้าไปลุ่มนวลลึกลับที่นำหลงใหลแห่งอดีตกาลเข้าไปทุกที โอกาสเช่นนี้หาไม่ได้ง่ายๆ เธอยิ้มอย่างครี้มอกครี้มใจเมื่อนึกถึงเทพบุตรพระองค์นั้น

ภายในอาคารผู้โดยสารของสนามบินไคโร สายตางามเย้ายวนสอดส่ายหาคนที่จะมารับท่ามกลางผู้คนเดินขวักไขว่อย่างน่าปวดหัว แต่แล้วใครบางคนก็ทำให้เธอถึงกับตัวแข็งที่คอ ดวงตาของเธอจับอยู่ที่ร่างสูงใหญ่โดยไม่อาจจะบังคับให้เคลื่อนไปไหนได้อีก ร่างกายเหมือนคอมพิวเตอร์ที่ถูก

ปีตรระบบ ยกเว้นหัวใจที่กำลังเต้นระรัวราวกับมีกลองสักกร้อยใบมาแผดเสียงคำรามอยู่

ร่างสูงเด่นของเขาเหมือนมีอำนาจอะไรบางอย่างแผ่ซ่านออกมา ทำให้ศศิชาเหมือนกับถูกบังคับให้จับจ้องแต่เขาจนไม่อาจจะถอนสายตาได้ เธอพบว่าเขาเป็นชายผิวเข้ม ใบหน้าเคร่งขรึม ดุตัน และทรงอำนาจอย่างน่าเกรงขาม แต่ถึงกระนั้นก็ตาม เธอก็พบว่าเขาเป็นคนที่หล่อเหลาอย่างร้ายกาจอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว

ในขณะที่ศศิชาตะลึงงันและเพลิดเพลินไปกับใบหน้าอันหล่อเหลาคมเข้มของเขา ชายหนุ่มคนนั้นก็ละสายตาจากคู่สนทนารูปร่างอ้วนท้วมมองตรงมายังเธอ ดวงตาของเขาเบิกกว้างในทันที

และเหมือนกับมีลำแสงอะไรบางอย่างพุ่งออกจากดวงตาคู่นั้น ยิ่งตรงมายังเธอ ศศิชา รู้สึกเจ็บแปลบหัวใจขึ้นมา ทรวงอกเหมือนมีอะไรมาอัดแน่น อาการที่เกิดขึ้นทำให้ความหวาดหวั่นเริ่มเกาะกุมจิตใจ ด้วยโรคประจำตัวที่เป็นมาตั้งแต่เด็กอาจกำลังแสดงฤทธิ์ หมิงสาวรีบถอนสายตาจากเขาก่อนที่อาการจะหนักไปมากกว่านี้

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของศศิชากวาดไปรอบๆ แล้วเธอก็ผละจากกระเป๋าดูเส้นทางของตัวเองเดินโซเซไปยังห้องน้ำที่ใกล้ที่สุด หมิงสาวโยนกระเป๋าสะพายวางไว้บนเคาน์เตอร์หน้ากระจก เหนือเริ่มซึมออกมา รู้สึกว่าความเจ็บปวดที่ทรวงอกเริ่มหนักขึ้นทุกที

สองมืออันลั่นเทาจับความหายาในกระเป๋าดูทางเดินหายใจเริ่มติดขัดมากขึ้นเรื่อยๆ และก่อนที่จะสายเกินไป ขวดยาาก็ถูกดึงออกจากกระเป๋าศศิชาเปิดฝักออกแล้วเทยาใส่มือ ก่อนจะกลืนมันลงไปในลำคออย่างยากลำบาก

หมิงสาวใช้น้ำจากก๊อกน้ำเพื่อช่วยในการกลืนเม็ดยา อาการบีบคั้นหัวใจยังคงแสดงอาการอย่างต่อเนื่อง ขาสองข้างหมดแรงยืนหยุดอีกต่อไป เธอทรุดตัวลงนั่ง ใช้ศีรษะพิงกับขอบเคาน์เตอร์อย่างกระป๋องระเบิด

โรคหัวใจตั้งแต่กำเนิดทำให้เธอและครอบครัวต้องบินมานิวยอร์ก เพื่อผ่าตัดหัวใจตั้งแต่เธอยังเป็นเด็กเล็กๆ มันทำให้ร่างกายของเธอมีรอยแผลเป็นเป็นทางยาวตั้งแต่ลึกลงไปจนเกือบถึงสะดือ จากนั้นเธอก็อยู่ใน การควบคุมดูแลของแพทย์ประจำตัวมาตลอด เธอต้องรับประทานยา อย่างสม่ำเสมอเพื่อลดอาการกำเริบของหัวใจ แม่ของเธอตัดสินใจย้ายมา อยู่ที่นิวยอร์กเพื่อดูแลเธอ ส่วนพ่อก็บินไปบินมาเพื่อเยี่ยมเยียนลูกเมีย ตลอดระยะเวลาสี่สิบห้าปี

แต่ระยะหลังๆ หน้าที่อาการกำเริบของโรคหัวใจก็เริ่มห่างออกไปเรื่อยๆ จนเมื่อเธอเริ่มเข้ามหาวิทยาลัยและวุ่นอยู่กับการเรียน โรคร้ายก็ดูเหมือน จะถูกลืมเลือนไป เธอแทบจะไม่รู้สึกเลยว่าตัวเองมีโรคหัวใจเป็นโรคประจำ ตัวอยู่ จนกระทั่งตอนนั้น

หลังจากผ่านไปกว่าสิบนาที หญิงสาวเป่าปากอย่างโล่งอกเมื่ออาการ ทุเลาลงจนเกือบเป็นปกติ แต่ก็ยังไม่มีเรี่ยวแรงพอจะลุกขึ้น ความลึบสน เข้ามาแทนที่อาการทางร่างกาย มันทำให้เธอนึกสงสัยว่าอะไรทำให้โรคหัวใจ ซึ่งหยุดกำเริบมาหลายปีแล้วเกิดแผลงฤทธิ์ขึ้นมาอีก

ชั่วแวบหนึ่งเธอนึกถึงสายตาดูดันคู่ นั้น ก่อนจะพึมพำออกมาเบาๆ
“ไม่เกี่ยวกับเขารอก่อน”

อะมีร์ บิน นาอีม ฟารูค จ้องมองคู่สนทนาอย่างตั้งใจ เขาเป็นคน ตัวสูงใหญ่จนกาลาล ผู้ช่วยของเขาต้องแหงนคอตั้งบ่าในการโต้ตอบกัน ชายหนุ่มนั้นมีสีหน้าเคร่งขรึมเอาจริงเอาจังเสมอ จนแม้คนสนิทที่ทำงานกับ เขามานานก็ยังเสียงสั้นเวลารายงานเรื่องต่างๆ ให้ฟัง

ผู้คนที่เดินออกมาจากช่องทางผู้โดยสารขาเข้าทำให้อะมีร์หยุดการ สนทนาที่ติดพันนั้นลง เขามองตรงไปยังจุดหมาย แล้วสิ่งที่ดีงามที่สุดที่เขา เคยเห็นก็ปรากฏขึ้นในสายตา

“ผู้หญิงคนนั้น...”

ดวงหน้างามทำเอาเขาต้องหยุดคำพูดลงจับปล้น ไม่มีคำไหนจะบรรยายสิ่งที่เขาเห็นได้ ผิวหน้าผุดผาดของเธออมชมพูตราตรึงจิตใจเขา ในช่วงวินาทีแรกที่เห็น ปากสีทับทิมนั้นช่างน่าเย้ายวนใจจนอยากจะประทับจวบเนิ่นนาน

คำที่หลุดจากปากของอะมีร์ทำเอาผู้ช่วยของเขาต้องหันไปดู แต่แล้วอยู่ๆ เธอก็ทำหน้าตื่นราวกับเขาเป็นปีศาจร้าย ก่อนจะวิ่งหนีไปเสียดี๊ดีๆ ไม่นานเธอก็หายลับไปกับคลื่นมหาชนเลี้ยวแล้ว

“นั่นมิสแรททานาเซตนี่ครับ” กาลาลเอ่ยถามสกุลผิดเพี้ยนไปด้วยความไม่คุ้นชินกับภาษา

“ผู้หญิงคนนั้นนะเหรอ” อะมีร์เอ่ยถามด้วยความสนใจ ความชื่นชมกลับถูกความดูแคลนเข้ามาแทนที่เมื่อรู้ว่าเธอเป็นใคร และมีผลกับงานของเขาเพียงไร

กาลาลหันมาพยักหน้าให้ “ครับผม ผมเคยเห็นเธอจากในรูป ตัวจริงดูสวยกว่าตั้งเยอะ ในรูปดูเป็นนักวิชาการที่หนักหัดซะมัด”

“นั่นนะเหรอผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอียิปต์โบราณ” เขาชี้นิ้วไปในทิศที่เธอหายไป หญิงสาวที่เหมือนหลุดออกมาจากหน้าปกนิตยสารแฟชั่นคนนั้นจะเป็นนักโบราณคดีที่เก่งกาจได้อย่างไรกัน

“ครับ” กาลาลพยักหน้ารับด้วยสีหน้างุนงง “นั่นละครับ มิสแรททานาเซต”

“ฉันนึกว่าเป็นนางแบบจากแคตวอล์กในปารีสเสียอีก นั่นเธอจะมาชูดฉากโบราณหรือว่าจะมาออกแบบเครื่องแต่งกายให้แก่มัมมี่ในสุสานกันแน่” อะมีร์เอ่ยอย่างหัวเสีย รู้สึกว่าเธอไม่เหมือนที่คิดเอาไว้ และคงจะทำงานของเขาล่าช้าไปอีกจากท่าทางที่ดูหยาบโหยงเช่นนั้น

หลังจากอะมีร์ค้นพบสุสานโบราณโดยบังเอิญเมื่อกลางปีที่แล้ว เขาได้ขอสัมปทานจากทางการอียิปต์และส่งคณะสำรวจของเขาเข้าไป ปรากฏว่าภายในนั้นเป็นสุสานที่เต็มไปด้วยอักษรจารึกโบราณมากมาย เขาจึงระดม

ผู้เชี่ยวชาญมาศึกษาและแปลภาษาเฮียโรกลิฟที่อัดแน่นอยู่ในห้องห้องหนึ่ง แต่ถึงจะมีผู้เชี่ยวชาญมากมายเพียงใด การแปลภาษาเหล่านี้ก็ล่าช้าเต็มที่ เพราะเหตุว่าทุกตัวอักษรภาพในห้องนั้นช่างเต็มไปด้วยความซับซ้อนเหลือเกิน

ผู้เชี่ยวชาญของเขาคนหนึ่งแนะนำว่าให้ว่าจ้างนักภาษาศาสตร์คนหนึ่ง ซึ่งแม้จะเป็นผู้หญิงและอายุน้อย แต่เธอก็สามารถอ่านภาษาเฮียโรกลิฟได้อย่างชนิดที่เรียกว่าเป็นภาษาแม่ของเธออีกภาษาเลยทีเดียว

แต่ตัวจริงของเธอกลับทำให้เขาผิดหวัง...

“ผมว่าก็ดูสวยดี” เสียงของกาลาลดูเพื่อฝันสำหรับเขา มันทำให้เขายิ่งหงุดหงิด จนเมื่อผู้ช่วยของเขาหันมา ก็ถึงกับสะดุ้ง

“ฉันไม่ต้องการผู้หญิงที่สวยแต่โง่มาทำงาน” อะมีร์เอ่ยลอดไรรุ่นอย่างมือคติ เขาเองก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่ามันเกิดอะไรขึ้น ผู้ชายอียิปต์ส่วนใหญ่เห็นผู้หญิงเป็นเช่นนั้น แต่ไม่ใช่เขาแน่ “ฉันต้องการผู้เชี่ยวชาญภาษาโบราณ นายจัดการหาให้ฉันใหม่ เอาที่มันได้เร็วกว่านี้”

“เอ่อ...แต่เธอเป็นมือหนึ่งด้าน...”

“ฉันบอกว่า ฉันต้องการผู้เชี่ยวชาญคนใหม่” อะมีร์ก้าวเข้าประชิดตัวกาลาล พันทรามขบกันแน่นจนเป็นสันนูน “เข้าใจที่พูดไหม”

“คะ...ครับผม” ชายร่างอ้วนเอ่ยตอบเสียงลั่น “แล้วเธอ...”

อะมีร์หันมองไปยังตำแหน่งที่ศศิษาเคยยืนอยู่ ตอนนี้มีเพียงกระเป๋าดูเดินทางใบเดียวที่ยังคงตั้งอยู่อย่างเปล่าเปลี่ยว ชายหนุ่มรู้สึกขุ่นเคืองขึ้นมาในทันใด เพราะนอกจากเธอจะไม่เหมาะกับงานอันสมบูรณ์สมบูรณ์แล้ว เธอยังเป็นผู้หญิงคนแรกที่กล้าสบัดหน้าใส่เขา ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนทำกับอะมีร์ บิน นาอิม ฟารุค เช่นนี้มาก่อนเลย ‘ให้ตายสิ’

“ถ้าเธออยากเที่ยวที่นี่สักสองสามวัน นายก็จัดการรับรองเธอด้วยก็แล้วกัน” อะมีร์เอ่ย ก่อนจะหันหลังแล้วออกเดิน

“หะ...ท่านจะไปไหนครับ”

อะมีร์หันกลับมาด้วยใบหน้าเคร่งขรึม ดวงตาของเขาเต็มไปด้วย

ความกดดันที่ส่งมาจากภายใน ก่อนจะเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าว “หุบเขากษัตริย์”^๗

จากนั้นก็หันหลังกลับแล้วเดินไปอย่างไม่สบอารมณ์ แม้เขาจะออกปากไล่เธอไปแล้ว แต่ดูเหมือนว่าเขาจะไม่สามารถไล่เธอออกไปจากความทรงจำได้เลย เพราะใบหน้าและเรือนร่างอันงดงามของเธอได้ประทับตรึงอยู่ในหัวใจของเขาไปเสียแล้ว

เมื่อประตูห้องน้ำเปิดออก หญิงสาวชาวอียิปต์คนหนึ่งเดินเข้ามา เธอใช้ทางตามองศศิษาที่นั่งอยู่บนพื้นแบบหมดสภาพอย่างดูแคลน หญิงสาวชาวไทยจึงค่อยๆ ยืนกายขึ้นแล้วหันหลังให้แก่สายตาดูหมิ่นคู่นั้น

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนปรายมองผ่านกระจกบานใหญ่ให้แน่ใจว่า หญิงสาวชาวอียิปต์คนนั้นได้เดินเข้าไปในห้องน้ำเล็กแล้ว เธอจึงเปิดก๊อกรองน้ำขึ้นชำระใบหน้าที่เต็มไปด้วยเหงื่อ ศศิษาจะพริบตาถี่ๆ หายใจเข้าออกช้าๆ อย่างเป็นจังหวะเพื่อเรียกสติกลับคืนมา

จากนั้นจึงค่อยๆ เดินอย่างอ่อนระโหยออกมาจากห้องน้ำ แต่แล้วก็กลับต้องหยุดชะงักพิ์เท้าลงเมื่อมีใครคนหนึ่งมายืนขวางทางอยู่ และเธอจำได้ดีว่าเขาคือใคร

ชายร่างอ้วนที่ยืนคุยอยู่กับผู้ชายที่ทำให้เธอเจ็บปวดหัวใจเมื่อสักครู่ นี่นั่นเอง

“มิสแรททานาซุตีไซ่ใหม่ครับ” เขาเอ่ยถาม

“ค่ะ” เธอตอบยิ้มๆ “เรียกศศิษาก็ได้ค่ะ”

“อ้อ ครับ ผมกาลาลครับ จากเอฟโอไอเออครับ ผมได้รับมอบหมาย

^๗ หุบเขากษัตริย์ (Valley of the Kings) เป็นหุบเขาที่อยู่ทางทิศตะวันตกของแม่น้ำไนล์ ห่างจากเมืองลักซอร์ไปประมาณ ๕ กิโลเมตร เป็นสถานที่ฝังพระศพของฟาโรห์พระราชโอรส และชนชั้นสูง ตั้งแต่สมัยราชอาณาจักรใหม่ในราชวงศ์ที่ ๑๘ เป็นต้นมา

ให้มารับคุณ” เขาแนะนำตัวเองเพื่อคลายความกังวลในสีหน้าของเธอ

FEAO หรือชื่อเต็มว่า Faruq Egyptian Antiquities Organization นั้นเป็นองค์กรเอกชนที่ทำการขุดค้น ศึกษา และบูรณะเกี่ยวกับอารยธรรม อียิปต์โบราณที่มีชื่อเสียงของอียิปต์ ก่อตั้งโดยซีคนาอิม โอมาร์ ฟารูค นักธุรกิจน้ำมันรายใหญ่ของอียิปต์ เขาเสียชีวิตลงด้วยอุบัติเหตุเครื่องบินตก ทำให้กิจการของตระกูลทั้งหมดตกเป็นของบุตรชายคนเดียวของเขา ชื่อขององค์กรนี้เป็นที่รู้จักกันดีในหมู่นักอียิปต์วิทยา และมันก็ทำให้หญิงสาวยิ้ม ออกมาอย่างคลายใจ

“สวัสดิ์ค่ะ”

ชายร่างอ้วนค้อมศีรษะอย่างสุภาพ ก่อนจะงยหน้ามามองเธออีกครั้ง “หน้าคุณดูซีดๆ เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

“เอ่อ...ไม่เป็นไรค่ะ สงสัยเจ็ตแล็ก” เธอยกอาการอ่อนเพลียเนื่องจากการเดินทางไกลมาอ้างเพื่อเลี่ยงอาการโรคหัวใจของเธอ เพราะโรคประจำตัวที่ติดมาตั้งแต่เด็กซึ่งทำท่าว่าจะหายไปหลายปีแล้ว อาจจะเป็นอุปสรรคที่ทำให้เธอคลาดกับเทพบุตรในฝันที่มีชีวิตอยู่เมื่อหลายพันปีก่อนไปก็เป็นได้

“ถ้าอย่างนั้นก็เชิญทางนี้ดีกว่าครับ” เขาผายมือให้เธอ

ศศิชาค้อมศีรษะเล็กน้อยก่อนจะเหลือบไปเห็นกระเป๋าดูหนังของตัวเองเบื้องหลังของกาลาล ชายร่างอ้วนยิ้มจนเห็นฟันขาวตัดกับสีผิว “ผมหยิบมาให้ คุณลืมเอาไว้”

หญิงสาวยิ้มเจื่อนๆ “ขอบคุณค่ะ”

เธอทำท่าจะจับหูหิ้วของกระเป๋าดูหนัง แต่กาลาลกลับยกมือห้าม “ผมเองครับ”

ศศิชาพยักหน้า ชายร่างอ้วนดึงผ้าเช็ดหน้ามาซับเหงื่อที่ดูจะซึมออกมาตลอดเวลาแม้จะอยู่ในฮอลล์ที่เย็นฉ่ำ แล้วจึงออกเดินนำศศิชามาจนถึงหน้าอาคารผู้โดยสารขาเข้า บริเวณที่จอดรถวิโอพีด้านหน้ามีรถสิบล้อจอดอยู่ กาลาลเดินไปเปิดประตูรถให้เธอ หญิงสาวจึงก้าวเข้าไปในตัวรถ จากนั้น

เขาจึงยื่นกระเป๋าเดินทางให้คนขับรถแล้วตามเธอเข้ามา

“เดี๋ยวผมจะไปส่งคุณที่โรงแรม”

“ดีค่ะ รู้สึกเปลี่ยวเหลือเกิน” เธอตอบอย่างอารมณ์ดี นึกถึงอ่างน้ำ และเตียงนุ่มๆ ขึ้นมาทันใด

รถลีมูซีนเคลื่อนตัวออกจากท่าอากาศยานสู่ถนนชอและห์ซาเล็ม ก่อนจะเร่งความเร็วไปตามถนนใหญ่ผ่านตัวเมืองที่เต็มไปด้วยกลิ่นอายของอียิปต์ สองข้างทางที่รถแล่นผ่านนั้นเต็มไปด้วยร้านน้ำชากาแฟและร้านน้ำส้ม ซึ่งเป็นสองสิ่งยอดนิยมของชาวอียิปต์ในยุคนี้สมัยนี้

อียิปต์ทุกวันนี้เปลี่ยนไปจากเมื่อหลายพันปีก่อนมาก ไม่ว่าจะเป็น ศาสนาซึ่งเดิมนับถือเทพเจ้าต่างๆ อาทิ อามุน-รา โอซิริส ฮอรัส หรืออานูบิส ก็ตาม แต่มาบัดนี้ประชากรกว่าเก้าสิบลเปอร์เซ็นต์หันไปนับถือศาสนาอิสลาม จากผู้คนที่นับถือเทพเจ้าหลายพระองค์ กลายมาเป็นอัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียวที่เป็นศูนย์รวมจิตใจ

แต่ไม่ว่าอียิปต์จะเปลี่ยนไปสักเท่าไร มนต์รขลังและความยิ่งใหญ่ ก็ยังคงอยู่คู่กับชาวอียิปต์อยู่เสมอ

หลังจากออกจากสนามบินแห่งชาติไม่นานนักรถก็แล่นมาถึงซีตาเดล จากถนนที่ศศิขานั่งรถผ่าน ยอดของสุเหร่ามูฮัมหมัดอาลีก็ปรากฏต่อสายตาสถานที่สำคัญแห่งนี้ตั้งตระหง่านอยู่ในจุดที่สูงที่สุดของเมืองทางตอนใต้ของไคโร ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้มันโดดเด่นและสามารถมองเห็นได้จากทุกมุมเมือง แต่ดูแล้วก็ไม่มีอะไรแสดงให้เห็นถึงความ เป็นอียิปต์เลย เพราะสุเหร่า ออกแบบตามสไตล์ออตโตมัน ตัวอาคารล้วนแล้วแต่ประกอบไปด้วยวัสดุ และความหรูหราที่ผสมอยู่กับลวดลายแบบมัมลุกเท่านั้น ถึงอย่างไรก็ตาม มันก็ยังดูโดดเด่นและสวยงามมากทีเดียวยามเมื่อได้มองเห็นพร้อม กับเส้นขอบฟ้าในยามนี้

ศศิขาน้ำได้ว่าสิ่งที่สะท้อนความเอร็ดเอาเปรียบของชาวตะวันตก ต่อประวัติศาสตร์อียิปต์อีกอย่างหนึ่งก็คือ นาฬิกาบนลานในสุเหร่าซึ่งทำโดย

หลุยส์-ฟิลิป แห่งฝรั่งเศส (ปี ๑๘๓๖) นั่นเอง

ทำไมนะเธอ...ก็มันต้องใช้เสาหินโอบิลิสก์^๙ ของรามเสสที่ ๒ จากวิหารลักซอร์ไปแลกมานะสิ อายุของเสาหินเก่าแก่กว่านาฬิกาตั้งสามพันกว่าปี ดุยังงี้ก็เสียดุลการค้าเห็นๆ

ไม่มีประเทศใดในโลกอีกแล้วที่ต้องทนเห็นประวัติศาสตร์ของตนเองถูกโจรกรรมไปอย่างเป็นระบบและไร้ความเป็นธรรมเท่าอียิปต์ ด้วยเหตุว่า จะเห็นรูปปั้นครึ่งองค์ของพระนางเนเฟอร์ติติ ราชินีที่ได้ชื่อว่าสวยที่สุดได้ในเบอร์ลิน-เยอรมนี แผ่นหินโรเซตตา กุญแจในกาไรไซปริศนาเฮียโรกลิฟ ถูกตั้งแสดงอยู่ในลอนดอน และเสาหินโอบิลิสก์เกือบยี่สิบต้นกระจัดกระจายอยู่ตามประเทศต่างๆ ทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นกรุงโรมและเมืองฟลอเรนซ์-อิตาลี ลอนดอน-อังกฤษ อิสตันบูล-ตุรกี นิวยอร์ก-สหรัฐอเมริกา โดยหลงเหลืออยู่ในอียิปต์เพียงหกต้นเท่านั้น และว่ากันว่าโอบิลิสก์ที่ตั้งอยู่ในเซนทรัลพาร์กของมหานครนิวยอร์ก นั้นเป็นเสาหินที่มีสภาพดีที่สุดและงดงามที่สุดในบรรดาเสาหินทุกต้น เสียแต่ว่ามันไม่ได้อยู่ในที่ที่ถูกต้องที่สุดเท่านั้นเอง

นอกจากความเสียเปรียบอันน่าน้อยใจแล้ว ความสวยงามแบบเก่าแก่ของซีตาเดลก็ทำให้ศศิชนิกไปถึงนิยายที่ชื่นชอบ ด้วยความที่ซีตาเดลนั้นอยู่ห่างจากตัวเมือง สุลต่านที่ประทับในซีตาเดลสมัยนั้นจึงต้องปลอมตัวท่องไปตามถนนต่างๆ เพื่อรับทราบความเป็นไปของชาวบ้านชาวเมือง เหมือนในนิยายอมตะอย่าง *พันหนึ่งราตรี* ซึ่งผู้ที่คลั่งไคล้ในนิยายแนวอาหรับจะต้องมีติดบ้านกันทุกคน

หลังจากออกจากสนามบินไคโรได้ประมาณสี่สิบนาที รถก็แล่นขึ้น

^๙ เสาหินโอบิลิสก์ (Obelisk) เป็นแท่งหินสี่เหลี่ยมลักษณะเรียวจากล่างขึ้นบนคล้ายแท่งเข็ม ส่วนบนสุดแหลมเหมือนพีระมิดที่เรียกว่า พีระมิดตอน (Pyramidion) สกัดมาจากหินแกรนิตสีชมพูทั้งแท่งโดยไม่มีรอยต่อ แท่งหินนี้เปรียบเสมือนสัญลักษณ์แห่งดวงอาทิตย์ ภาษาอียิปต์เรียกว่า เทกเฮน (Tekhen)

สะพานอับบัสที่ทอดข้ามแม่น้ำไนล์ แม่น้ำอันเป็นหัวใจของอียิปต์ เป็นแม่น้ำที่มีมนตร์ขลังและประวัติศาสตร์อันยาวนานจนน่าหลงใหล

เมื่อลงจากสะพานรถก็วิ่งไปตามถนนกามาล อับเดล นาซเซอร์ ที่ทอดตัวขนานกับแม่น้ำจนทำให้เห็นภาพสวยงามตราตรึงใจ ศศิขามองดูสายน้ำอันน่าหลงใหลด้วยความชื่นชม น่าแปลกที่เธอรู้สึกเหมือนคนที่จากบ้านเกิดเมืองนอนไปแสนไกล ทั้งๆ ที่ตอนเกิดศศิขาก็ไม่ได้อยู่ไกลเคียงลุ่มแม่น้ำไนล์เลยตลอดความยาวหกพันเจ็ดร้อยสี่สิบเอ็ดกิโลเมตรของมัน มันเหมือนความรู้สึกเมื่อตอนที่เธอบินจากนิวยอร์กไปถึงบ้านเกิดเมืองนอนที่กรุงเทเพฯ หลังจากไปใช้ชีวิตที่นิวยอร์กอยู่หลายปีติดๆ ก็ไม่ปาน

“คุณศศิขอยากไปเที่ยวไหนหรือเปล่าครับ เตียวผมจะจัดทัวร์ให้สักสี่ห้าวัน” เสียงของกาลาลดึงเธอออกจากห้วงคำนึง เธอรู้สึกแปลกใจกับคำถามนั้น

“เที่ยวเหรอะ” ศศิขถามย้อน ก่อนจะสิ้นศรัทธา “ไม่เหรอะค่ะ ฉันอยากจะทำางานเร็วๆ มากกว่า”

“เอ่อ...” เขาดูอึ้งมีพิรุณ

“สุสานอยู่ที่หุบเขากษัตริย์ใช่ไหมคะ แล้วเราจะไปกันเมื่อไร พรุ่งนี้เลยไหมคะ ฉันอยากเห็นเต็มทีว่าทุกอย่างจะเหมือนที่ฉันคิดไว้หรือเปล่า...”

ศศิขพูดเร็วเป็นรถไฟด่วนจนกาลาลไม่สามารถแทรกขึ้นได้ เขาต้องยกมือขึ้นเป็นเชิงให้เธอหยุดพูดสักนิด หญิงสาวมองฝ่ามืออวบอูมอย่างเข้าใจจนอดหัวเราะออกมาไม่ได้ เมื่อรู้สึกว่าตัวเองยิ่งคำถามใส่เขามากมายโดยไม่เปิดโอกาสให้เขาตอบเลยสักนิด

“คือ...เอ่อ...” กาลาลอึ้งอีกหลังจากเธอหยุด และรอฟังเขา

“มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“พอดี...เอ่อ...เกิดปัญหานิดหน่อยครับ”

“ปัญหา?” ศศิขทวนคำถามงุนงง “ปัญหาอะไรคะ เราต้องเลื่อนการเดินทางไปสุสานเหรอะ มีพายุหรือไง”

“เอ่อ...จะว่าอย่างนั้นก็ได้ครับ” กาลาลยิ้มแหงๆ

“อะไรคะ พายุเหรอ”

เขาโบกมือ “ไม่ใช่ครับ แต่เราคงต้องเลื่อน”

“เลื่อนไปถึงเมื่อไรคะ” เธอถามอย่างผิดหวังเล็กน้อย แต่ก็คิดว่าคงไม่เป็นไรหากจะเลื่อนไปสักวันสองวัน อย่างไรก็ตามเสียดคำว่า ‘เลื่อน’ ก็ยังทำให้เธอรู้สึกว่าการจะได้เผชิญหน้ากับฟาโรห์อเมเนมเฮตที่ ๘ อยู่ดี

“ความจริงแล้วมัน...เอ่อ...” ชายร่างอ้วนสุดลมหายใจเข้าปอด ก่อนจะวิ่งง่าออกไปอย่างแผ่วเบาและรวดเร็ว “ไม่มีกำหนดครับ”

“อะไรนะคะ” ศศิชาถามซ้ำ เนื่องจากไม่ได้ยินเขาพูดจริงๆ

“คือ...เอ่อ...เลื่อนไปไม่มีกำหนดนะครับ” กาลาลเอ่ยตั้งขึ้นแต่ยังรัวราวกับปืนกล

“นี่ฉันหลุดไป หรือว่าคุณพูดอะไรผิดคะ คุณบอกว่าฉันบินมาไกลแสนไกลก็เพื่อให้รออยู่ที่ไคโร นี่ไปอย่างไม่มีกำหนดหรือคะ”

“ก็ไม่เชิงครับ” กาลาลก้มหน้าตอบ เขาปลายนิ้วชี้มุมๆ ทั้งสองมาชนกันเข้าไปเข้ามาอย่างทำอะไรไม่ถูก

“นี้จะอธิบายให้มันชัดๆ หน่อยได้ไหม มันเรื่องอะไรกันแน่”

“แบบว่า ถ้าคุณไม่อยากจะรออยู่ที่ไคโร ผมจะให้คนของผมพาไปเที่ยวกิซา ซักการาร์ห์ อเล็กซานเดรีย หรืออาบูซิมเบลก็ได้ นะครับ หลังจากนั้นถ้าคุณเมื่อ ผมจะจัดการเรื่องตัวเครื่องบินกลับนิวยอร์กก็ให้ แบบ...เอ่อ...แบบเพิสต์คลาส”

ศศิชาหนึ่งสิ่งไปช่วงขณะกับคำพูดของกาลาล สมองประมวผลอย่างรวดเร็วชนิดที่เรียกได้ว่าถ้าเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ก็คงจะระเบิดไปแล้ว ในที่สุดเธอก็เอ่ยถามออกไปด้วยเสียงที่เต็มไปด้วยความผิดหวัง

“คุณจะบอกว่า ฉันถูกบอกเลิกสัญญาอย่างนั้นหรือ”

กาลาลพยักหน้าหงึกๆ แทนคำตอบ “ทางเรายินดีจะชดเชยค่าเสียหายให้แก่คุณอย่างเต็มที่ครับ”

ศศิชาจ้องมองศีรษะล้านโล่งของคู่สนทนาอย่างไม่เข้าใจ ก่อนจะบ่ายหน้ากลับไปยั้งวิวแม่น้ำไนล์อันกว้างใหญ่ด้วยจิตใจที่ห่อเหี่ยว ผิดหวัง และเสียใจอย่างหาใดเปรียบได้ไม่ “ฉันขอเหตุผลล่ะ”

เธอได้ยินเสียงเขาถอนหายใจ “คือ...ท่านอะมีร์คิดว่าคุณคงไม่เหมาะกับ...งาน”

“ในแง่ไหนคะ ฉันได้รับการการันตีจากศาสตราจารย์สติล มีเกียรติบัตรมากมายที่เกี่ยวกับภาษาเฮียโรกลิฟ ฉันไม่คิดว่าจะมีใครเหมาะกับงานนี้มากกว่าฉันแล้ว”

“คือ...เอ่อ...อาจจะไม่ใช่เรื่องนั้น...เอ่อ...ไม่รู้สิ คุณอาจจะไม่เหมาะกับฝูง เดด แล้วก็เป็นอีกโคล”

หญิงสาวหันไปมองเขาทันที “นี่เจ้านายคุณตัดสินคนจากรูปร่างหน้าตาอย่างนั้นหรือ”

“มันก็...เอ่อ...คงงั้น” กาลาลหลบตาเธอ ผ้าเช็ดหน้าถูกดึงออกมาเช็ดเหงื่อต่างๆ ที่เขาก็นั่งอยู่แทบจะติดกับช่องแอร์

“ไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย”

“ปกติท่านเป็นคนมีเหตุผลนะครับ คราวนี้ผมก็ว่าท่านคงมีเหตุผลที่ดีอยู่ในใจ เพียงแต่ผมไม่รู้ว่ามันคืออะไรเท่านั้นเอง” เขาเอ่ยแล้วเหลือบตาขึ้นมองเธออย่างห้วนๆ “ไม่รู้ว่าจะอะไรทำให้เขากลับเธอขนาดนั้นทั้งๆ ที่เจอกันเป็นครั้งแรก และเขาก็เป็นถึงตัวแทนของเจ้านายของเธออีกต่างหาก

“ท่านศาสตราจารย์รู้เรื่องนี้หรือเปล่า” ศศิชาเอ่ยถามขึ้น ก่อนจะหันไปมองระลอกคลื่นเล็กๆ ในแม่น้ำไนล์

“นั่นไม่สำคัญหรอกครับ” กาลาลปาดเหงื่อ “หากท่านอะมีร์บอกว่า ‘ไม่’ ก็แปลว่าไม่ครับ และไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ไม่เว้นแม้แต่ท่านศาสตราจารย์”

“ถ้าอย่างนั้น พาฉันไปพบเขา” หญิงสาวพูดด้วยเสียงเข้มขรมโดยไม่หันมา

“เขาหรือครับ” กาลาลถามอย่างงุนงง “คุณหมายถึงศาสตราจารย์สติลหรือว่าท่านอะมีร์”

ศศิษาหันไปมองกาลาลอย่างรำคาญในความเสแสร้งแก่งไม่รู้จักของเขา “ใครก็ตามที่มีสิทธิ์ยกเลิกสัญญาของฉันล่ะ”

“เอ่อ...”

“ผู้ชายคนนั้นใช่ไหม ผู้ชายตัวสูงๆ ที่คุยกับคุณก่อนหน้าที่คุณจะมาหาฉัน”

กาลาลพยักหน้าหงึกๆ แทนคำตอบ

“พาฉันไปพบเขา...” ศศิษาเอ่ยเสียงแข็ง ก่อนจะหันกลับไปหาแม่น้ำไนล์อีกครั้ง ราวกับมันเป็นที่พักพิงและให้กำลังใจยามอ่อนล้า “...เดี๋ยวนี้”

๒

กวางตาแห่งฮอรัส

อะมีร์ยืนตรงแทบจะเป็นไม้บรรทัด สองมือไขว้อยู่ข้างหลังทำให้แผ่นอกของเขาดูเด่นสง่าขึ้นมากกว่าเดิม สายตาทอดไปในหลุมกว้างที่สว่างไสวไปด้วยสปอตไลท์ซึ่งทำให้เห็นคนงานและทางเข้าสู่สถานโบราณ แต่ดูเหมือนสมองของเขาจะไม่ได้คิดคำนึงเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ตรงหน้าเลยสักนิด

ภาพใบหน้าของหญิงสาวชาวไทยดูจะโดดเด่นกว่าอะไรทั้งมวลในห้วงความคิดของเขา ทั้งๆ ที่เธอไม่ได้อยู่ที่นี้ และปานนี้เธอคงจะกลับไปนิวยอร์กเรียบร้อยแล้ว อะมีร์ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมเขาถึงส่งเธอกลับ เขาไม่เคยเป็นคนไร้เหตุผลเช่นนี้มาก่อน

ในการทำงานแม้เขาจะไม่ชอบหน้าผู้คนรอบข้างหลายต่อหลายคน แต่เขาก็ไม่เคยใช้อคติเหล่านั้นทำให้งานเสียหาย ในเมื่อผู้คนเหล่านั้นยังทำประโยชน์ให้เขาและกิจการอันมากมายก่ายกองของเขาได้

แต่กับผู้หญิงคนนั้น ในแวบแรกเขารู้สึกชื่นชมในความงดงามของเธอช่างเป็นผู้หญิงที่มีเสน่ห์อย่างประหลาด แต่เพียงวูบเดียวความชิงชังก็พุ่งขึ้นสูงจนไม่อาจทานได้ มันมากเกินไปจนเขาถึงขนาดบอกลีกส์ัญญาโดยที่ยัง

ไม่ทันให้โอกาสเธอทำงานสักนิดเดียว

นี่กรรมที่เขาเรียกกันว่า 'ไม่ถูกชะตา'

"ท่านอะมีร์ครับ" เสียงของกาลาลดึงเขาออกจากภาพอันน่าตรึงใจ
ที่นาซิงซังนั้น

"ว่าไง" ชายหนุ่มตอบเสียงขรึมโดยไม่หันไปมอง "เธอกลับไปแล้ว
ใช่ไหม"

"เอ่อ...ความจริง...เอ่อ...เธอ...ยังคงรออยู่ที่ใคร่ครับ"

"อะไรกัน" อะมีร์โพล่งขึ้น เขาหันไปมองคนสนิทด้วยความเดือดดาล
"นี่มันตั้งหนึ่งสัปดาห์แล้วนะ นายมันทำอะไรอยู่"

"เธอยืนยันว่าจะพบท่านให้ได้ครับ"

"อดทนจริงนะ" อะมีร์กำหมัดแน่น ดวงตาของเขาวาวโรจน์จนกาลาล
ต้องก้มหลบ

"จะให้ทำยังไงดีครับ"

"กลับไปบอกเหมือนเคย" อะมีร์ตอบด้วยน้ำเสียงกึ่งรำคาญ "แล้วถ้า
เธอยืนยันที่จะอยู่ก็ให้อยู่ไป ดูซิว่าใครมันจะทนกว่ากัน"

"แต่ผมคิดว่า..." กาลาลพยายามท้วง

อะมีร์กลับแทรกขึ้นเสียก่อนด้วยน้ำเสียงกราดเกรี้ยว "ฉันไม่สนใจ
ว่าเธอจะพูดอะไร นายกลับไปบอกเธออย่างนั้น แล้วถ้าเธอยังต้องการจะอยู่
นายก็ทิ้งเครื่องบินไปนิวยอร์กแทนเธอก็แล้วกัน"

"อ่า..." กาลาลได้แต่อ้าปากค้าง

อะมีร์หันหลังให้ทันทีเมื่อพูดจบ ชายหนุ่มเดินผลจากผู้ช่วยคนสนิท
ลงไปในกลุ่มกว้างที่เกิดจากการชูดของคอนงานชาวฮิปปี้ ก่อนที่จะเดินตรง
เข้าไปในสุสานกลางพื้นที่อันกว้างใหญ่แห่งนั้น พร้อมๆ กับที่ยังมีภาพของ
ผู้หญิงคนนั้นอยู่ในสมอง

เช้าวันต่อมา ศศิชาเดินกลับไปกลับมาอย่างกระวนกระวายอยู่ใน ลีอบบิชองโรงแรม ก่อนที่กาลาลจะเดินเข้ามาแล้วทรุดตัวนั่งลงบนโซฟา ด้วยท่าทางเหนื่อยอ่อน เธอรีบเดินตรงเข้าไปหาเขาทันที

“เป็นยังไงบ้างคะ เขาให้ฉันพบได้หรือยัง”

ชายร่างอ้วนถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย ใบหน้าอ่อนล้าของเขา ทำให้เธอรู้สึกว้าวุ่นสับสนที่ผ่านมามาเขาต้องใช้พลังกำลังมากเหลือเกิน ในการถ่ายทอดข่าวสารระหว่างใคร่กับหุบเขาเกษัตริย์ ทั้งๆ ที่โลกทุกวันนี้ ก้าวไกลถึงขนาดอยู่คนละซีกโลกก็พูดคุยกันได้โดยไม่ต้องเสียเวลาเดินทาง เลยสักนิด

“ทำไมคุณถึงไม่ล้มเลิกความพยายามเสียที” เขาเอ่ยถามก่อนจะดึง ผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับเหงื่อ

“แล้วทำไมจะต้องล้มเลิกล่ะ” ศศิชาถามกลับอย่างตื้อตึง

“ก็เพราะว่าคนที่คุณต่อกรด้วยคือ อะมีร์ บิน นาอีม ฟารูค นะสิ” กาลาลตอบอย่างหัวเสีย

“แล้วยังไง ฉันไม่สนใจหรอกว่าเขาจะชื่ออะไรหรือนามสกุลอะไร ไม่ว่าเขาจะเป็นประธานาธิบดีของอียิปต์หรือฟาโรห์จากสมัยก่อนคริสตกาล ก็เถอะนะ เขาก็ไม่มีสิทธิ์ไล่ฉันออกโดยที่ยังไม่ได้ให้โอกาสฉันทำงานเลยสักนิดเดียว”

กาลาลถอนหายใจออกมาอีก คราวนี้มันยิ่งยาวกว่าเดิม “คุณไม่รู้หรือกว่าคนในตระกูลฟารูคทำอะไรได้บ้างในประเทศนี้ เชื่อผมเถอะ เมื่อเขาบอกว่าคุณไม่เหมาะกับงานนี้ นั่นคือประกาศิต”

“เผด็จการ” เธอโผล่ออกมาอย่างเหลืออด

“คุณเริ่มเข้าใจอะไรแล้ว” รอยยิ้มกึ่งประชดของกาลาลผุดขึ้นที่มุมปาก

“โอเค” เธอยกไหล่ “เขาเผด็จการ”

“อือฮือ” กาลาลพยักหน้า น้ำเสียงเหมือนรู้สึกโล่งใจขึ้นมาเสียเต็ม ประดา

“แต่ฉันเป็นนักต่อต้านเผด็จการ”

คำพูดของเธอทำเอากาลาลหรือที่ตามองมาอย่างไม่สบอารมณ์ ศศิชาส่งยิ้มเจ้าเล่ห์ให้ เธอรู้สึกว่ถึงเวลาแล้วที่จะใช้ไม้เด็ดกับเขา เพราะไม่มีใครช่วยเหลือเธอได้เลยแม้แต่ศาสตราจารย์สติลที่นอนไม่รู้สึกตัวอยู่ในห้องไอซียูก็ตาม

“รอฉันตรงนี้สักครู่นะ” ศศิชาบอกก่อนที่จะวิ่งไปที่ลิฟต์

ไม่นานเธอก็กลับมา ศศิชาเดินตรงกลับมาหากลาลที่โซฟา เขากำลังหลับ ท่าทางเหมือนคนเพิ่งจะออกกำลังเกินตัวมา “เฮานี้ให้เขา”

กาลาลสะดุ้งจากการจับหลับไปชั่วขณะ เขาหันมามองเธอด้วยความประหลาดใจ ก่อนจะรับกล่องกำมะหยี่เล็กๆ จากมือของเธอไป “อะไรครับ”

“ถ้าเขาเห็น เขาจะเข้าใจทันที” เธอบอก และหวังว่าสิ่งนั้นมันจะดึงดูดใจเขาได้บ้างไม่มากก็น้อย

“โอเค” กาลาลตอบรับอย่างแข็งๆ “แล้วพรุ่งนี้ผมจะเอาไปให้เขาก็แล้วกัน”

“ไม่ได้” เธอโผล่ขึ้นในทันที

“อะไรกันคุณ จากโคโรถึงหุบเขากษัตริย์นั่นมันหกร้อยกิโลเมตรเลยนะ ให้ผมพักสักหน่อยไม่ได้หรือไง วิ่งไปวิ่งมาตั้งหลายรอบแล้วนะ” เขาเปรียบเปรย ท่าทางเหนื่อยอ่อนของเขาทำให้เธอรู้สึกเหมือนกันว่าเขาวิ่งมาจริงๆ

“นี่ยังเข้าอยู่เลย” เธอท้วง “ฉันเชื่อว่าถ้าเขาได้เห็นของสิ่งนี้ เขาอาจจะโกรธคุณก็ได้ที่ไม่เอาไปให้เขาตั้งแต่วันนี้”

กาลาลมองเธออย่างไม่เชื่อนัก

“เชื่อฉันสิ เขากำลังโรมัน” ศศิชาตอบด้วยเสียงเข้ม น้ำเสียงของเธอดูมั่นใจอย่างประหลาด

“ครับ” กาลาลหลุดปากออกมาเหมือนคนแพ้อ รวากับคำพูดของเธอ มีมนตร์ขลังอะไรบางอย่างแผ่เร้นอยู่ เขาดึงผ้าเช็ดหน้ามาซับเหงื่ออีก ก่อน

จะบนพื้มฟ้าเป็นภาษาอาระบิก แล้วลุกขึ้นเดินอ้อยอ้ายออกจากโรงแรมไปอย่างเชื่องช้า

กลิ่นอับชื้นและความสลัวรางของห้องเก็บพระศพไม่ได้ทำให้จิตใจของอะมีร์หวาดหวั่นแต่ประการใด ตรงกันข้าม เขากลับรู้สึกกระตือรือร้นที่ได้มายืนอยู่ตรงนี้ ตรงกลางห้องสี่เหลี่ยมจัตุรัสอันกว้างใหญ่ใต้ผืนแผ่นดินอันร้อนระอุของหุบเขากษัตริย์

สายตาของเขาจับจ้องไปที่โลงพระศพซึ่งทำจากหินควอร์ตซ์ไซต์ขนาดกว้างและสูงเจ็ดสิบสามเซนติเมตร ยาวกว่าสองเมตร ราวกับต้องการจะมองทะลุผนังหินของโลงที่คาดว่าจะหนาเกือบสิบห้าเซนติเมตรเข้าไปภายในให้ได้

โลงพระศพยังอยู่ในสภาพที่ผนึกแน่น ไม่มีใครสามารถเปิดมันออกได้ แม้แต่เทคโนโลยีอันทันสมัยของศตวรรษที่ ๒๑ ดูเหมือนว่าความลึกลับนี้ต้องการกุญแจสำคัญอะไรบางอย่างที่จะมาไขมันให้เปิดออก...แต่มันเป็นอะไรกันล่ะ?

ชายหนุ่มก้มมองบนแผ่นหินที่ใช้ทำเป็นฝาโลง มีอักษรเฮียโรกลิฟสลักเอาไว้อย่างเด่นชัดว่าเป็นพระศพของฟาโรห์อเมเนมเฮต นั่นเพราะพระนามถูกสลักอยู่ในคาร์ทูซ ซึ่งมีแต่เพียงพระนามของฟาโรห์เท่านั้นที่ทำได้ แผ่นหินทั้งแผ่นดูสมบูรณ์มาก แต่มีตำหนิอยู่เพียงจุดเดียว นั่นคือรอยบุ๋มลึกตรงลูกนัยน์ตาของเวดเจต^๙ เหนือพระนาม

อะมีร์ใช้นิ้วลูบไล้รอยบุ๋มนั้น เขาแน่ใจว่าในตอนบรรจุพระศพมันจะต้องมีอะไรสักอย่างที่ประดับเอาไว้ เพราะหลุมนั้นลึกผิดปกติ หลังจากนั้น

^๙ เวดเจต (Wedjat) หรือ ดวงตาฮอรัส (Eye of Horus) เป็นเครื่องหมายหรือเครื่องหมายยอดนิยมของชาวอียิปต์โบราณ มีไว้สำหรับป้องกันภัยจากสิ่งชั่วร้าย บางครั้งเรียก อุดเจต (Udjat)

คงมีใครสักคนแกะมันออกไป อาจจะเป็นนักบวชที่ทำพิธีเพื่อผนีกโลงเอาไว้ หรืออาจจะเป็นพวกลักลอบขุดสุสานขโมยไปก็เป็นไปได้ และไม่ว่าของสิ่งนั้นอาจจะเป็นกุญแจสำคัญในการเปิดโลงพระศพที่เขาตามหาอยู่ก็เป็นไปได้อีกเช่นเดียวกัน

แต่เพียงเขาถอนมือออกจากเวดจ์ต อะมีร์ก็รู้สึกได้ถึงลมที่พัดมาจากทางด้านหลังจนเย็นวูบ เขาริบนหันไปมอง แต่ก็ไม่พบสิ่งใดผิดปกติ นับพลันนั้นเองเขาก็ได้ยินเสียงสวดมนต์ดังสะท้อนไปมา ชายหนุ่มเหลียวมองไปรอบๆ ห้อง แต่ก็ไม่พบสิ่งใดเลยที่จะทำให้เกิดเสียงเหล่านั้นได้

อะมีร์หลับตาลงช้าๆ ค่อยๆ ตั้งใจฟังเสียงอันสลับสนเพราะการสะท้อนก้องกับผนังศิลา เส้นเสียงต่างๆ ฐุสสมาธิอันแน่วแน่ของเขาแยกแยะออกเป็นกลุ่ม เขาใช้สมาธิดึงเส้นเสียงที่เป็นต้นกำเนิดออกมาแล้วตั้งใจฟังมัน

แน่นอนว่ามันไม่ใช่ภาษาอังกฤษ ไม่ใช่ภาษาอาระบิก แต่มันเป็นภาษาอียิปต์โบราณ ซึ่งน่าแปลกที่เขาสามารถจับใจความได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่องโดยไม่ต้องผ่านกระบวนการแปลในสมองเลยสักนิดเดียว

โอ้...โอซิริส^{๑๐} ฟาโรห์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งข้าและดินแดนไอยคุปต์
ข้าพระองค์ได้ใช้พระสุคนธ์ชโลมพระวรกายให้อบอวล
เพื่อรักษาพระวรกายอันสูงส่งของพระองค์ไม่ให้เน่าเปื่อย
พระองค์จะทรงรวมเป็นหนึ่งเดียวกับเทพโอซิริส
เทพผู้ยิ่งใหญ่จะช่วยปกป้องให้พระองค์พ้นภัยจากอริราชศัตรู

^{๑๐}เทพเจ้าโอซิริส (Osiris) เทพเจ้าที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในศาสนาอียิปต์โบราณ เป็นเทพเจ้าแห่งแม่น้ำไนล์ที่บันดาลความอุดมสมบูรณ์ให้แก่ชาวอียิปต์ เป็นผู้พิพากษาวิญญาณของผู้ตายว่าสมควรที่จะขึ้นสวรรค์หรือไม่ รูปลักษณ์เป็นมนุษย์ที่ถูกท่อนั้ด้วยผ้าพันศพ คล้ายมัมมี่ ทรงมงกุฎสูงสีขาวสะอาด ประทับหรือทรงยืนถือพระแส้และธำมรงค์ หัวขอ (ไม้เท้าหัวขอ) เหมือนกับเครื่องราชกกุธภัณฑ์ของฟาโรห์

ดวงพระวิญญูณของพระองค์จะสถิตอยู่ที่ใต้ต้นซีคามอร์
 เพื่อร้องวิงวอนต่อเทพีไอซิส^{๑๑}
 ไอซิสจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์
 เทพอาณูบิสจะเสด็จมาตามคำวิงวอนนั้น
 เมืองนามูแห่งบุรพาจจะถวายน้ำมันแด่พระองค์
 เทพราจะทรงฉายแสงนำทางพระองค์ไปสู่ประตูแห่งขอบฟ้า
 เมื่อทรงพระดำเนินผ่านประตูนั้น ทรงทิ้งพระวรกายอยู่เบื้องล่าง
 ดวงพระวิญญูณจะเสด็จสถิตอยู่ในสรวงสวรรค์
 โอ...เทพไอซิส
 โปรดประทานดวงตาแห่งฮอรัสให้มาอยู่เบื้องพระพักตร์
 และเป็นหัวใจของท่านตลอดกาล
 บัดนี้ข้าพระองค์จะขอผนึกซาร์โคฟากัส^{๑๒} นี้ด้วยหินแห่งเทพเจ้า
 อันเป็นดวงตาแห่งผู้ปกป้อง ขอพระองค์จงคุ้มครองด้วยเทอญ'

สิ้นเสียงนักบวชผู้นั้น ลมวูบหนึ่งก็พัดมาปะทะใบหน้าของอะมีร์
 อีกครั้ง พลันเสียงต่างๆ ก็เงียบหายไป เปลือกตาของเขาเปิดออกทันที
 ภาพทรวงอกของหญิงสาวชาวไทยกลับสู่ห้วงความคิดในฉับพลันนั้นเอง
 เขาก็ลืมพ้อออกมาเบาๆ

“หินแห่งเทพเจ้า...ลาพิสลาซูลี”

^{๑๑} เทพีไอซิส (Isis) เทพีแห่งความอุดมสมบูรณ์ เทพีแห่งเวทย์ เป็นพระธิดาองค์แรก
 ของเทพเจ้าร่วมกับเทพีนัต เป็นพระชายาของเทพเจ้าไอซิส และเป็นพระมารดาของเทพเจ้า
 ฮอรัส รูปลักษณ์เป็นสตรีทรงอาภรณ์ประดับเขี้ยว ระหว่างเขามีดวงสุริยะ

^{๑๒} ซาร์โคฟากัส (Sarcophagus) โถงพระศพหินขนาดใหญ่สำหรับบรรจุหีบพระศพที่
 ทำจากไม้และพระศพของฟาโรห์ โถงพระศพหินของฟาโรห์บางองค์ถึงกับมีหีบพระศพไม้
 ซ้อนกันหลายๆ ชั้น

กาลาลธือก่ล่องกำมะหยี่กึ่งเดินกึ่งวิ่งลงไปตามชั้นบันไดหิน เขาหยิบผ้าเช็ดหน้ามาซับเหงื่อเป็นระยะๆ รู้สึกว่าตัวเองปราดเปรียวขึ้นเป็นกอง ในช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา รู้สึกทางแกงหลวมโพรกจนต้องจับเข็มขัดเอาไว้ เวลาวิ่ง ตอนนั้นก็ยิ่งนึกแปลกใจตัวเองที่ทำอะไรอย่างนี้ลงไปได้ตั้งหลายวัน

กับอะมีร์แล้วมันไม่ใช่เรื่องแปลกที่เขาจะต้องฟังคำสั่ง แต่กับศศิขามันไม่ใช่ เธอไม่ได้มีอำนาจอะไรจะมาสั่งการเขาได้เลย แต่เขากลับทำตามที่เขาต้องการทุกอย่าง

“คุณนายจริงวู้ย” เขาบ่นพึมพำแล้วเดินตัดพื้นทรายที่มีคนงานนั่งคุยแคะเกะเกापระวัติศาสตร์กันให้คุณนายจนนำรำคาญไปหมด

กาลาลตรงไปที่ช่องประตูขนาดพอดีตัวที่ถูกเจาะเพื่อเข้าไปภายในเมื่อครั้งค้นพบใหม่ๆ แต่ยังไม่ทันที่เขาจะผ่านเข้าไปสู่ความมืดมิดภายในร่างอวบอ้วนของเขาก็มีอันต้องปะทะกับร่างของชายผู้หนึ่ง ถึงแม้กาลาลจะรูปร่างใหญ่โต แต่ก็ไม่แข็งแกร่งเหมือนกับร่างอันบึกบึนที่เขาปะทะด้วยเจ้าคนส่งสารจึงหายหลังผล็องลงไปนั่งจำเริญบนพื้นทรายทันที

ร่างที่กาลาลปะทะด้วยก้าวตามจากคามมีดอกออกมาภายนอก ก่อนจะก้มลงมองเขาด้วยสายตาดุดันอย่างที่เคยเห็นเป็นประจำ

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

“ไม่เป็นไรครับ” กาลาลรีบลุกขึ้นแล้วใช้หมวกปิดฝุ่นทรายที่เกาะตามตัว

“วันหลังก็ระวังหน่อย”

“ครับ” คนถูกเตือนค้อมศีรษะอย่างลุกี้ลุกลอน

“ผู้หญิงคนนั้นกลับไปหรือยัง” อะมีร์ถามสวนขึ้นทันที ดูเหมือนจะไม่ได้อ่านใจฟังคำตอบรับของลูกน้องเลยแม้แต่น้อย

“ยะ...ยังครับ” กาลาลตอบละล่ำลึง

ดวงตาของอะมีร์วาวโรจน์ขึ้นมาทันที พระเจ้าเข้าข้างเขาที่ทำให้เธอคือวันนี้ จนถึงแม้จะไม่ชอบท่าทางการแต่งกายของเธอ แต่เธอก็มีลาพิสลาซูลี

อยู่ เขาจำมันได้ดี มันดูโดดเด่นมากเมื่ออยู่บนร่องอกขาวอวบของเธอ

“ทะ...เธอฝากของมาให้ท่านด้วยครับ” กาลาลยื่นกล่องกำมะหยี่ไปให้เขาด้วยมืออันลั่นเทา

อะมีร์ดึงกล่องนั้นมาจนแทบจะเป็นกระชาก เขาเปิดมันออกทันที แล้วดวงตาของเขาก็เบิกกว้างขึ้นมาเมื่อเห็นสิ่งของที่บรรจุอยู่ภายใน “หินแห่งเทพเจ้า”

ชายหนุ่มผละจากลูกน้องคนสนิททันที เขาวิ่งกลับเข้าไปในสุสานและวิ่งไปตามทางเดินแคบๆ ที่มีเพียงแสงจากหลอดไฟคอยส่องนำทาง จนในที่สุดก็กลับมาอยู่ที่หน้าโถงหินอีกครั้ง

อะมีร์ใช้สองนิ้วคืบหินแห่งเทพเจ้าในมือขึ้นมาดูอีกครั้ง เขาสูดลมหายใจเข้าราวกับว่าต่อไปนี้จะไม่มีพื้นทรายให้เหยียบอีกแล้ว จากนั้นจึงวางลาพิสลาซูลีลงในหลุมที่ล้อมรอบด้วยดวงตาฮอรัส

เงียบ... ทั้งห้องเงียบกริบเหมือนที่มันเป็นอยู่ ไม่มีการสะเทือนเคลื่อนไหวของแผ่นหิน ไม่มีแผ่นดินไหว ไม่มีแสงเรืองรองและเสียงกึกก้องเหมือนในภาพยนตร์ลึกลับสยองขวัญเกี่ยวกับมัมมี่ รอบกายของเขามีแต่ความเงียบเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

“ไม่มีอะไรเกิดขึ้น” เขาเอ่ยอย่างผิดหวังหลังจากรออยู่นานหลายนาทิตั้งแต่แล้วเสียงตึงตังก็ดังก้องสะท้อนไปมา เขาหันไปดูทางเข้าอย่างมีความหวัง ก่อนที่มันจะดับวูบลงเมื่อร่างอ้วนท้วมของกาลาลโผล่มา ผู้ช่วยของเขาวิ่งมาหยุดทอບหายใจต่อหน้า ชายหนุ่มจึงถอนหายใจออกมาด้วยความผิดหวังซ้ำสอง

กาลาลก้มลงทอບเพราะออกกำลังเกินขนาด ก่อนจะยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งให้เขา อะมีร์มองอย่างแปลกใจ แต่แล้วก็ดึงกระดาษแผ่นนั้นมาอ่าน

“คุณคงไม่คิดจะซุ่มมือเปียโซใหม่” เขาอ่านออกเสียงแล้วหันขวับไปมองกาลาลทันที

ชายร่างอ้วนเงยหน้ามองเขาก่อนจะสะดุ้งโหยง “เอ่อ...มะ...มันอยู่

ในกล่องครับ”

“แม่ตัวแสบ” เขายังมังก่อนจะหันไปดึงลาพิสลาชูลีออกมาจากฝาโลง
หิน

อะมีร์เดินวนไปรอบๆ ซาร์โคฟาก์สอย่างใช้ความคิด จนในที่สุด
เขาก็หยุดเดินและหันไปหาลูกน้องคนสนิท “ไปตามเธอมาที่นี่”

ไพล์ของกาลาลลู่ลงอย่างอ่อนแรง แล้วถามเป็นเชิงขอความเห็นใจ
“เมื่อไรครับ”

ชายหนุ่มจ้องหน้ากาลาลก่อนจะเอ่ยว่า “เดี๋ยวนี้”

“ครับ” กาลาลตอบรับทันที ก่อนที่จะพาร่างอ้วนห้วนหายลับไปจาก
ทางออกอย่างรวดเร็ว

“ไม่” เสียงของศศิชาเด็ดเดี่ยวจนคนที่รอฟังคำตอบแทบหัวใจสลาย

“ไม่...อย่างนั้นหรือ” กาลาลถามย้อนกลับอย่างแปลกใจ ก่อนจะ
ระเบิดคำถามออกมา “คุณเป็นบ้าไปแล้วหรือ ตลอดสี่ปีดาห์ที่ผ่านมามีคุณ
เป็นคนร่ำร้องอยากที่จะพบท่าน แต่ถึงตอนนี้ที่ท่านอนุญาต คุณกลับบอก
ว่าไม่”

“ใช่” หญิงสาวละสายตาจากนักเปียโนที่กำลังร้ายระบำนี้นิวหันไปมอง
เขา “ฉันร่ำร้องอยากที่จะพบเขาตลอดสี่ปีดาห์ที่ผ่านมา ถึงตอนนี้ก็เป็นเวลา
ของเขาบ้างแล้วที่จะร่ำร้องหาฉัน”

น้ำเสียงอันแข็งกร้าวของเธอทำเอากาลาลเข่าอ่อน ชายร่างอ้วนทรุด
ลงคุกเข่าต่อหน้าเธอโดยไม่อายใคร “ได้โปรดเถอะครับ ผมต้องโดนฆ่าแน่
ถ้าคุณไม่ตามผมไป”

ศศิชาขมึมหวาน “เขาไม่ฆ่าคุณหรอก เพราะว่าคุณจะต้องพาเขามา
ขอโทษฉัน”

“ขอโทษ” กาลาลเบิกตากว้าง

หญิงสาวไม่สนใจใบหน้าตกตะลึงของเธอ เธอทำเป็นบิดขี้เกียจอย่าง

พองาม ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงร่าวกังว่งงุ่น “ฉันจะขึ้นไปพักผ่อนแล้ว บอก
เจ้านายของคุณด้วยนะว่า ถ้าเขาต้องการใช้อะไรก็ตามที่เขาต้องการ...”

กาลาลเล็กก็ยิ้มเมื่อเธอหยุดพูดไปดี๊ดี ๆ ศศิชาฐ์รู้สึกงุนงงกับคำพูดของ
ตัวเองนิดหน่อย ก่อนจะยิ้มและยกมืออย่างเจ้าเล่ห์ “ให้เขามาขอโทษฉัน
ด้วยตัวเอง”

แล้วเธอก็สะบัดหน้าเดินยूरยาตรไปที่ลิฟต์ซึ่งเปิดออกพอดี เธอหัน
มามองร่างอ้วนๆ ก่อนที่ประตูลิฟต์จะปิดลง กาลาลหงายหลังผล็องลงไปนอน
อย่างไม่อายสายตาทันทีของเที่ยวมากมายในลิอบบี้ของโรงแรมหรูริมแม่น้ำ
ไนล์ จนเธอรู้สึกขบขันและสมน้ำหน้าไปถึงเจ้านายของเขาอย่างช่วยไม่ได้

๓

ฟาโรห์เมเนมเฮต

อะมีร์พาร่างสูงใหญ่ของเขาเดินผ่านโถงทางเดินหินอ่อนที่ประดับประดาไปด้วยรูปปั้นเทพเจ้าอยู่ทุกช่วงเสา บนผนังด้านซ้ายมือของเขามีรูปวาดที่ล้วนบ่งบอกถึงความเป็นดินแดนที่มีอารยธรรมมาหลายพันปีของอียิปต์ ซึ่งแตกต่างกันกับผนังอีกด้านอย่างสิ้นเชิง

มันเป็นผนังกระจกบานใหญ่ที่ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี จนเผยให้เห็นสระว่ายน้ำน้ำหรรษาขนาดใหญ่กลางแจ้งที่คลาคล่ำไปด้วยนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมากมาย

“คอยดูนะกาลาล” เขาเอ่ยขึ้นอย่างตูดันขณะมองไปที่สปริงบอร์ดที่มีเด็กสองคนกำลังกระโดด “ถ้าเธอไม่สามารถเปิดโลงหินนั้นได้ เธอจะต้องซดน้ำใช้อย่างสาสม”

“ท่านจะลงโทษเธออย่างไรเธอครับ”

อะมีร์หันไปมองผู้ช่วยของเขาอย่างขัดใจ คำถามนั้นดูเหมือนการจับผิด แน่นนอน...กาลาลไม่ได้คิดอย่างนั้น แต่เมื่ออะมีร์ยังไม่รู้เหมือนกันว่าจะลงโทษเธออย่างไรให้สาสมกับความมโหฬารที่เธอมี มันก็กลับกลายเป็นคำถาม

คาดคั้นไปโดยปริยาย

“อูย” ผู้ช่วยของเขาหน้าเงื่อน “ขอโทษครับท่าน”

เขาถ่ายศีรษะ รู้สึกว่าช่วงนี้อารมณ์ของเขาแปรปรวนอย่างประหลาด ก่อนจะเป็นหน้ากลับไปยังสระว่ายน้ำอีกครั้ง แต่แล้วสายตาของเขาก็ไปสะดุดเข้ากับใบหน้าอันงดงามที่เพิ่งออกมาจากห้องอาบน้ำริมสระพอดิบพอดี เธออยู่ในชุดคลุมสีขาวสะอาดของโรงแรม เรือนผมยาวสีน้ำตาลลอมทอง เปียกชุ่ม ดวงหน้าปราศจากเครื่องสำอางและมีหยดน้ำเกาะพรราว เธอดูมีเสน่ห์กว่าเมื่อความงามตามธรรมชาติไม่มีอะไรบดบัง มันช่างแตกต่างจากที่เขามองเธอครั้งแรกที่สนามบินอย่างสิ้นเชิง

“เธออยู่นั้นครับ” ผู้ช่วยของเขาบอก

“ฉันเห็นแล้ว” อะมีร์เอ่ยขณะสายต่ายังคงจับจ้องอยู่ที่เธอ นำแปลกที่เขาารู้สึกชื่นชมเธอได้พอๆ กับที่ชิงชัง เป็นความชังที่เขาเองก็ 모르สาเหตุเหมือนกันว่าเป็นเพราะอะไร

ศศิชาค่อยๆ เดินตรงไปยังเตียงริมสระที่ปกคลุมด้วยกระโจมเล็กๆ ซึ่งเปิดมารับลมทั้งสี่ด้าน หญิงสาวค่อยๆ ปลดปมผ้าที่รัดรอบเอวออก ก่อนจะถอดเสื้อคลุมวางไว้บนเตียงริมสระ

“อัลลอฮ์” อะมีร์อุทานออกไปอย่างลึมดัวเมื่อเห็นเธอในชุดว่ายน้ำแบบทูพีช และก็ไม่ใช่เพียงเขาเท่านั้นที่ไม่อาจเลื่อนสายตาไปทางอื่นได้ แต่หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ในน้ำหรือรอบๆ สระก็ไม่ต่างจากเขาเลยสักนิด ทุกคนต่างตะลึงงันราวกับถูกมนตร์ของศศิชาสะกดเอาไว้

อะมีร์มองไล่ตั้งแต่ริ้วขานเปล่าเปลือยสีขาวเนียนละเอียดขึ้นไปจนถึงกางเกงบิกินีสีแดงแบบสายผูกทั้งสองข้างที่รัดแนบกับบั้นท้ายแน่นเปรี้ยะกลมกลิ้ง สร้างอารมณ์ให้รู้สึกอยากกระตุกปมนั้นออกเสียให้รู้แล้วรู้รอด เลยจากผ้าชิ้นน้อยนั้นเป็นเนื้อหน้าที่อ้อมแขนราบกับเอวคอดเล็กใต้ฐานอก เนื้อขึ้นมาร่างอันงดงามถูกปิดกั้นอีกครั้งด้วยท็อปบิกินีสีเดียว กับกางเกงที่ห่อหุ้มทรวงอกอวบหนั้น มีเพียงสายคล้องคอเล็กๆ ผูกติดไว้

ซึ่งก็เป็นที่น่าสงสัยว่ามันสามารถพุ่งออกอันอวบอ้วนนั้นไว้โดยไม่ขาดฝั่งได้อย่างไร

ด้วยความตั้งใจหรือไม่ก็ตาม อะมีร์เห็นเธอเดินไปริมสระอย่างช้าๆ ราวกับอยากจะทำอะไรบางอย่างอันนอร์ชริให้แก่โลกได้รับรู้ อยู่ๆ ความรู้สึกแหวนวงก็ก่อตัวขึ้นในจิตใจ เธอทำตัวราวกับผู้หญิงกลางเมืองที่ต้องการจะรอดโคมต่อสายตาของชายทุกผู้ทุกนามได้อย่างไรกัน

เมื่อผู้ถูกจับตามองกระโดดลงน้ำด้วยท่วงท่าราวกับนักกีฬาว่ายน้ำ ร่างอันงดงามที่ตรึงผู้คนรอบๆ เอาไว้ก็ถูกน้ำในสระกลืนหายไป ทำให้อะมีร์ตื่นจากมนตร์สะกด และเขาได้ยินเสียงกาลาลกลืนน้ำลายดังเอือกใหญ่

“จะให้ผมไปตามเธอมาหาหรือเปล่าครับ” กาลาลเสนอตัวโดยไม่มองหน้าเขาเป็นครั้งแรก

“ไม่ต้อง” อะมีร์ตอบหัวนๆ “นายไปได้แล้ว ถ้ามีอะไรฉันจะโทรเรียก”

“เอ่อ...” กาลาลหันมามองเขาด้วยแววตาเสียตาย

“ไป” อะมีร์ย้ำเสียงเข้ม

“คะ...ครับๆ” กาลาลละล้าละลัก ก่อนจะรีบพาร่างอ้วนของเขาไปจากตรงนั้นเมื่อเห็นสีหน้าของเจ้านาย ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะขึ้นชมกับอาหารตา แล้วมารู้สึกตัวอีกทีว่าตัวเองนั้นตกงานเสียแล้ว

ศศิชาแหวกว่ายไปมาในสระว่ายน้ำอย่างมีความสุข การว่ายน้ำทำให้เธอรู้สึกผ่อนคลาย สมองปลอดโปร่งเมื่อได้อยู่กับสายน้ำเย็นหำ เธอชอบการเผาผลาญไขมันและกระชับกล้ามเนื้อด้วยน้ำ เพราะน้ำมีแรงเสียดทานมากกว่ากิจกรรมอื่นๆ บนบกถึงสิบสี่เปอร์เซ็นต์ แถมยังไม่เสียงต่อแรงกระแทกตามข้อต่อหัวเข่าอีกต่างหาก นี่เองเป็นเหตุผลที่ทำให้เธอมีรูปร่างและสุขภาพดี ไม่เหมือนกับคนที่เคยเป็นโรคหัวใจมาก่อนเลยสักนิดเดียว

หลังจากแหวกว่ายอยู่พักใหญ่ หญิงสาวก็เคลื่อนตัวมาที่บันไดสระ

เพื่อขึ้นจากน้ำ

“ผมช่วยไหม” เสียงแข็งกร้าวดังขึ้น มือใหญ่แข็งแรงยื่นมาตรงหน้า เธอ

ศศิขานยกหน้าขึ้นมองเจ้าของมือนั้น แล้วเธอก็ต้องตกใจเมื่อบุรุษหนุ่มตรงหน้าคือคูกรณที่พาดฟันกันมาอย่างไม่เห็นตัวตลอดลัปดาห์ที่ผ่านมา

ในทันทีที่รู้ว่า เป็นเขา และสบสายตากัน อาการปวดแปลบที่หัวใจก็เริ่มขึ้น ทรวงอกอึดรู้สึกเหมือนมีอะไรมาอัดแน่นอยู่จนหายใจไม่ออก อากาศในปอดเริ่มลดลงอย่างน่าใจหาย มือสองข้างที่ยึดอยู่กับราวบันไดหมดเรี่ยวแรงลงและเริ่มคลายตัวออกจากร่างของเธอหายหลังลงไปใต้น้ำ

ใบบนของอะมีร์ที่ศศิขาเห็นผ่านม่านน้ำพลิวไหวไปตามระลอกคลื่นนั้นเต็มไปด้วยความตระหนก แล้วมันก็เริ่มพรมัว เลือนราง เธอเห็นเพียงเขาอ้าปากร้องเรียก แต่ไม่ได้ยินเสียงเขา

“ช่วยด้วย” เธอกู้ร้องสุดชีวิตแต่กลับไม่มีเสียง จะมีก็แต่เพียงฟองอากาศหลุดลอยออกจากปากมาเท่านั้น

ศศิขาเห็นเขาทำท่าจะกระโดดลงมาแต่แล้วอยู่ๆ ก็ชะงักไป สายน้ำรอบๆ ตัวของเธอก็เกิดหมุนวนอย่างรุนแรง ทุกสิ่งทุกอย่างดูจะพรว์เลือนไปหมด ยกเว้นเพียงแต่ใบบนของเขา

ในที่สุดศศิขาก็ทะเล่สิ่งพรวด์ขึ้นเหมือนกับคนจมน้ำที่พยายามตะกายหาอากาศ ริมฝีปากเผยอ้าออกทำหน้าที่ร่วมกับจมูกเพื่อหอบเอาอากาศเข้าสู่ปอดให้ได้มากที่สุด ความทรงจำครั้งสุดท้ายบอกให้รู้ว่าเธอกำลังจมน้ำ ‘แต่...น้ำอยู่ที่ไหนล่ะ’

หญิงสาวความมือและมองไปรอบๆ บัดนี้สายน้ำวนรอบกายกลายเป็นอากาศขาดไปเสียแล้ว ไตรร่างของเธอมืดเพียงเตี้ยงุ่นๆ คงมีใครช่วยเธอลุกขึ้นจากน้ำและนำเธอมาส่งบนห้องพักระมั่ง

แต่เมื่อพิจารณาดูอย่างถ้วนถี่ หญิงสาวก็รู้สึกแปลกกับบรรยากาศ

บนเตียง มันเป็นเตียงไม้สี่เสาและมีม่านบางๆ ล้อมรอบ เมื่อมองผ่านม่านออกไปเธอสามารถเห็นกวางทองคำสองตัวซึ่งคู่ตัวนั้นอยู่ที่มุมทั้งสองของปลายเตียง มันทำให้เธอรู้สึกประหลาดใจ “นี่ไม่ใช่ห้องพักของฉันนี่นา”

ศศิขาก็มองสำรวจตัวเอง เธอไม่ได้อยู่ในชุดว่ายน้ำ อีกทั้งยังไม่ได้อยู่ในชุดที่เคยสวมอยู่เป็นประจำ แต่เป็นชุดกระโปรงยาวถึงปลายเท้าทำจากผ้าลินินสีขาวที่จับจีบรอบตัว ปกเสื้อใหญ่คลุมไหล่และทรวงอก มีสายสะอั้งเป็นเส้นทองคำรัดชายโครงทั้งสองข้างอย่างสวยงาม

แต่ที่ทำให้เธอรู้สึกตกใจมากกว่าสิ่งอื่นใด นั่นคือศีรษะของเธอล้านโล่งเตียน

“ผมฉัน” หญิงสาวโพล่งขึ้นด้วยความตกใจ

“เมอริทามุน” เสียงคุ้นหูดังมาจากนอกม่าน

“ใคร?” ศศิขาร้องถามออกไปด้วยความหวาดหวั่น “นั่นเสียงใคร?”

ไม่มีเสียงตอบกลับ มีเพียงร่างของอะมีร์เท่านั้นที่แหวกม่านสีทองเข้ามา เขาสวมเพียงกระโปรงผ้าลินินสีขาวสะอาดเท่านั้น ร่างกายท่อนบนของเขาเปลือยเปล่า เผยให้เห็นมัดกล้ามเนื้ออันแข็งแกร่ง มีเวเซคห์^{๑๓} ซึ่งมีพื้นและโครงเป็นทองคำประดับด้วยแก้วหลากสีประดับเรียงกันเป็นแถวแปดแถวรอบคอ มันคล้ายกับเวเซคห์ของพวกพระราชวงศ์ในภาพสลักที่เคยเห็นบ่อยๆ ตามวิหารทั่วอียิปต์

ใบหน้าของอะมีร์ยังคงเดิม โหนกแก้มสูง แก้มอ้ม จมูกและคางกลมมน คิ้วโก่งเล็กน้อย ดวงตากกลมโตราวกับกวาง ริมฝีปากเป็นรูปกระจับจะผิดตาไปบ้างก็เพียงเส้นผมยาวสลวยเหนือใบหน้ารูปไข่ของเขาหายไป กลายเป็นคนศีรษะล้านโล่ง

...เหมือนกับเธอ

ความผิดปกติของเขาข้อนี้ทำเอาหญิงสาวนึกขึ้นได้ เธอยกมือกุม

^{๑๓} เวเซคห์ (Wesekh) หรือ Sheet Collar หมายถึง แผ่นประดับคอขนาดใหญ่

ศีรษะที่ลั่นโลงด้วยความตกใจและอับอายเป็นกำลัง

“เจ้าเป็นอะไรหรือไม่” เขาถามด้วยความอาทร ไม่เหลือความขุ่นเคือง ทั้งหลายที่ทำให้เธอกับเขาไม่เข้าใจกันมาตลอดสัปดาห์เลยแม้แต่น้อย และที่สำคัญ ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เธอไม่ได้เจ็บปวดหัวใจอย่างทุกครั้งที่สบตาเขา...

“หม่อมฉันเป็นอะไรไปเพคะ” ศศิขารู้สึกแปลกใจที่ตัวเองตอบเขาไปอย่างยกย่องเทิดทูนแบบนี้

เขาไม่ตอบคำถามเธอ ริมฝีปากแยมยิ้มออกมาอย่างอ่อนโยน ก่อนจะตรงเข้าประคองกอดเธอราวกับสนิหสนมกันมานาน ศศิขาคิดจะผละถอยออกด้วยความสงวนตัว แต่กลับพบว่าร่างกายของตัวเองไม่ได้ทำตามที่ใจคิด ดวงตางามเบิกกว้างจ้องมองตัวเองในอ้อมกอดของอะมีร์ด้วยความตกใจ

จากนั้นเขาก็ประคองร่างอ่อนระโหยโรยแรงของเธอลุกขึ้นเดินไป ทั้งคู่เดินผ่านกระจกทองแดงขัดเงาบานใหญ่ หญิงสาวหยุดเดิน ก่อนจะหันมองดูตัวเองผ่านกระจกนั้นแล้วก็พบกับตัวเองที่แปลกออกไป

“มีอะไรหรือ”

“หม่อมฉันมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไรเพคะ” ศศิขาเอ่ยถาม แล้วก็นึกประหลาดใจตัวเองที่ยังคงใช้ราชาศัพท์กับเขาอยู่อีก

“ระหว่างล่องเรือกลับจากวิหารที่เราไปบูชาเทพเจ้า เจ้าตักน้ำจนเกือบจะจมหายไปเสียแล้ว ยังดีที่ข้ากระโดดลงไปช่วยเจ้าเอาไว้ทัน” อะมีร์ในร่างที่แปลกตาเอ่ยตอบคนละประเด็นกับสิ่งที่เธอต้องการรู้ ก่อนที่เขาจะประคองเธอเดินต่อไป

ศศิขากวาดตามองไปรอบๆ ก็พบว่าตัวเองไม่ได้อยู่บริเวณสระว่ายน้ำ ไม่ได้อยู่ในห้องพักสุดหรูของโรงแรม หรือไม่...แม้แต่กระทั่งในโคโร แต่ที่นี่เป็นห้องหับอันหรูหรา เต็มไปด้วยเครื่องเรือนที่ทำมาจากทองคำมากมาย ไม่ว่าจะเป็นตู้โต๊ะ รูปปั้นใส่เครื่องหอม รวมไปถึงเจ้ากวางสองตัวที่ฐานเตียงนั้นด้วย

“นี่มันอะไรกัน ฉันอยู่ที่ไหน” เธอตัดสินใจถามออกไป แต่ดูเหมือนเขาจะไม่ได้ยินเธอ สิ่งที่หลุดออกจากปากของเขายังคงเป็นการพร่ำพลอดรักราวกับเป็นคู่สามีภรรยาที่รักกันปานจะกลืนกิน จนกระทั่งมาหยุดยืนที่ริมหน้าต่าง

เท่านั้นเองดวงตาของเธอก็ต้องเบิกกว้างขึ้น เมื่อมองเห็นสภาพเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปจนแทบจะเรียกได้ว่าหน้ามือเป็นหลังมือ เพราะดีกรามบ้านช่องที่เคยเคลื่อนกลาดอยู่ทั่วโครีมหานครใหญ่ของอียิปต์นั้นได้อันตรธานหายไปหมดแล้ว ตอนนี้เธอเห็นแต่เพียงกำแพงหินทรายสูงใหญ่ที่มีรูปปั้นเทพเจ้าโอซิริสขนาดเท่าอาคารสามชั้นทรงยืนอยู่โดยรอบเท่านั้น

พื้นที่ภายในกำแพงนี้เป็นสวนที่จัดแต่งอย่างสวยงาม ตรงกลางมีสระน้ำขนาดใหญ่ที่โอบล้อมด้วยพฤษภานานาพรรณ ถนนทำจากศิลาทอดตัวยาวออกไปไกลถึงประตูขนาดใหญ่ราวกับป้อมเชิงเทิน สองข้างทางเป็นสวนไม้อันร่มรื่น ประดับประดาด้วยไม้ใหญ่อย่างอินทผลัมและซีดาร์แซมด้วยดอกไม้หลากสีอันอย่างสวยงาม เลยออกไปมีถนนอีกสายตัดขวางแนวอินทผลัมหนาแน่นราวกับรั้ว แต่ก็ยังพอมองลอดไปเห็นพื้นที่ซึ่งเป็นลานหินกว้าง ที่นั่นเต็มไปด้วยทหารอียิปต์โบราณกำลังจัดกระบวนฝึกซ้อมรบกันอยู่เป็นหมวดเป็นกอง

ศศิขามองไกลออกไปกว่านั้นก็พบกับสฟิงซ์^{๑๔} ขนาดมหึมาที่หมอบราบอยู่ใกล้ไพลอน^{๑๕} ซึ่งมีเสาหินโอบิลิสก์ตั้งตระหง่านอยู่ตรงทางเข้าทั้งสองด้าน

^{๑๔} สฟิงซ์ (Sphinx) สัตว์ลึกลับที่มีร่างเป็นสิงโตแต่มีศีรษะเป็นมนุษย์ หรือบางครั้งอาจจะพบศีรษะเป็นสัตว์อย่างเช่น แกะ เขี้ยว เหมือนกัน มีหน้าที่ปกป้องวิหาร

^{๑๕} ไพลอน (Pylon) เป็นทางเข้าวิหารของชาวอียิปต์โบราณ สร้างเป็นอาคารขนาดใหญ่เหมือนป้อมปราการสองป้อม โดยมีประตูไม้และหลังคาขนาดใหญ่เชื่อมทั้งสองอาคารเข้าด้วยกัน ผนังของไพลอนจะเป็นแนวเฉียงเหมือนเชิงเทิน มีที่เสียบธงเป็นระยะๆ ด้านบนสามารถประกอบพิธีทางศาสนาได้

“ทีบส์” หญิงสาวเอ่ยขึ้น สิ่งที่เธอได้เห็นจะเป็นอะไรไม่ได้เลยนอกจากมหานครอันยิ่งใหญ่แห่งอาณาจักรอียิปต์โบราณ เพียงแต่ยามนี้มันไม่ใช่ซากโบราณสถานอย่างที่เคยเห็นมาตลอด แต่มันกลับกลายเป็นมหานครที่มีชีวิตขึ้นมาจริงๆ

ซากเศษหินปรักหักพังกลายเป็นรูปทรงที่ถูกประดับประดาประติติ-
ประดอยด้วยทองคำอะระรามราวกับเป็นสุวรรณอาณาจักรก็ไม่ปาน

“ใช่ เจ้ากลับมาที่ทีบส์แล้ว” เขาเอ่ยขึ้น

ศศิขานมองเขา ตอนนี่เธอรู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น มันคงเป็นความฝัน
และตอนนี่เธอกำลังสวมบทบาทของ ‘เมอริทามุน’ ตามที่เขาเรียกเมื่อตอนแรก
แล้วเขาเป็นใครกันล่ะ...

หญิงสาวเริ่มค้นหาคำตอบจากความทรงจำของเมอริทามุน เจ้าของ
ร่างที่เธอกำลังร่วมวิญญานอยู่ในขณะนี้ ความที่ผสานเป็นหนึ่งเดียวกันทำให้
เธอรับรู้ในทันทีว่าเขาคือ...

“อเมเนมเฮต”

ฟาโรห์หนุ่มหันมาแย้มพระสรวล “เจ้าไม่ได้เรียกข้าอย่างนี้มานาน
เท่าไรแล้วนะ”

ศศิขาสะดุ้ง ไม่คิดว่าคำรำพึงจะหลุดออกไปได้ “ขอพระราชทานอภัย
เพคะ หม่อมฉันรู้สึกลับสน”

ความว่าอุ่นใจเริ่มก่อตัวขึ้นในจิตใจ พระองค์คือ ‘อเมเนมเฮต’ จริงๆ
หรือ แล้วเป็นอเมเนมเฮตพระองค์ไหนล่ะ ในประวัติศาสตร์อียิปต์โบราณ
นั้นมีฟาโรห์ที่มีพระนามว่าอเมเนมเฮตถึงเจ็ดพระองค์

ไม่สิ...แปดต่างหาก ถ้าจะนับรวมเทพบุตรในฝันของเธอด้วย

ฟาโรห์หนุ่มส่ายพระเศียร “ไม่เป็นไร ข้าชอบที่เจ้าเรียกเช่นนั้น”

หญิงสาวค้อมศีรษะ ก่อนจะเริ่มค้นจิตใจของเมอริทามุนอีกครั้ง
เธอต้องรู้ให้ได้ว่าพระองค์คืออเมเนมเฮตที่เท่าไร และเธอก็ได้พบกับคำตอบ
ที่ว่า ทรงเป็นผู้สืบราชสันตติวงศ์มาจากฟาโรห์อาเมนโฮเทป และยังเป็น

พระราชันดดา^{๑๖} ของฟาโรห์อาห์โมส ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ที่ ๑๘

ไม่ผิดแน่ พระองค์คืออเมเนมเฮตที่ ๘ เทพบุตรในฝันของเธอ นั่นเอง ศศิชาอดที่จะยิ้มออกมาด้วยความปลาบปลื้มไม่ได้ รู้สึกไปหน้าร้อนผ่าขึ้นมาเมื่อรับรู้ว่าคุณเองได้มาอยู่ในอ้อมพระกรของฟาโรห์ผู้สาบสูญ ฟาโรห์ซึ่งเธอตามหามานาน ไม่น่าเชื่อจริงๆ เลยว่าเธอจะได้มีโอกาสสัมผัสผัสตัวจริงเสียงจริงอย่างใกล้ชิดเช่นนี้

แต่...มันจะเป็นความจริงไปได้อย่างไรกัน ก็ในเมื่อเธอคือ ศศิชา รัตนชาติ นักโบราณคดีสาวผู้มีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาที่ต่างกับพระองค์ถึงสามพันห้าร้อยปี

'นี่จะต้องเป็นความฝันแน่ๆ' เธอคิดอยู่ในใจ แต่จิตสำนึกของร่างที่เธอร่วมชีวิตอยู่ในขณะนี้กลับค้าน เธอรับรู้ได้ทันทีว่าร่างกายที่เหมือนกับเธอทุกกระเบียดนิ้ว... ยกเว้นเส้นผม... นี่คือราชินีเมอริทามุน ราชินีแห่งดินแดนไอยคุปต์

ความทรงจำเกี่ยวกับความรักที่ฟาโรห์อเมเนมเฮตมีให้แก่พระราชินีนั้นอบอวลอยู่ในความรู้สึกจนทำให้เธอถึงกับเคลิบเคลิ้ม มันดูเป็นความรักที่หลงใหลเหิดทวนอย่างหวานหอมเสียจนเธออิจฉา

แต่ความรู้สึกจากความทรงจำคงไม่อาจจะเทียบได้กับสัมผัสที่อยู่รอบตัวเธอในขณะนี้ วงพระกรที่โอบกระชับแน่นนั้นสร้างความอบอุ่นปลอดภัย พระโอษฐ์อุ่นที่พรมจุ่มพิศทิวไหล่ของเธอ อีกทั้งเสียงพระอัสนาสะ^{๑๗} ขณะที่คอยชื่นชมกลิ่นหอมจากเนินไหล่นั้น ล้วนแล้วแต่ทำให้ศศิชา รู้สึกได้ถึงความรักที่พระองค์มีให้ได้อย่างเหลือล้น

มันทำให้เธอรู้สึกอึดอัดใจอย่างประหลาด ถึงแม้มันจะเป็นความรู้สึกที่พระองค์ทรงมอบให้แก่พระราชินีของพระองค์ ไม่ใช่ให้แก่เธอก็ตามที

^{๑๖} พระราชันดดา หมายถึง หลานซึ่งเกิดจากลูกของลูก

^{๑๗} พระอัสนาสะ หมายถึง ลมหายใจเข้า

ฟาโรห์อเมเนมเฮตทรงหมุนตัวเธอให้หันไปหาซ้ายๆ “ข้าอยากจูบเจ้าเหลือเกิน”

ศศิชาเบิกตาโพลงเมื่อถูกขจูบอย่างจุ่มใจแบบนี้ แต่ร่างกายของเธอกลับไม่ซัดขึ้น ริมฝีปากอึดมเหยออกแล้วเปล่งเสียงราวกระซิบ “หม่อมฉันก็เช่นเดียวกันพะยะ”

หัวใจของศศิชาเต้นแรงราวกับรัวกลอง นี่จะเป็นจูบแรกของเธอ เธอกำลังจะได้จูบกับเทพบุตรในฝันอย่างนั้นหรือ โอ้...อเมเนมเฮตที่รัก

พระโอบุสของฟาโรห์หนุ่มประทับลงบนริมฝีปากของเธออย่างแผ่วเบา ศศิชารับรู้ได้ถึงความนุ่มนวลที่ส่งผ่านมาถึงจิตวิญญาณของเธอ ในความนุ่มนวลนั้นช่างเต็มไปด้วยความรักจนทำให้หัวใจของเธอสั่นสะท้าน เป็นรสจูบที่ละมุนลิ้นและสร้างความรัญจวนใจให้แก่เธอได้อย่างที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อนเลยทีเดียว

โอ้...จุมพิตฟาโรห์

แล้วอยู่ๆ พระองค์ก็ทรงเป่าอากาศเข้าปากเธอ ตอนนั้นเธอรู้สึกอึดอัด ทรมานเหมือนคนกำลังขาดอากาศหายใจ และทันทีที่พระองค์ประทานให้ เธอก็สูดมันเข้าปอดอย่างเร่งร้อน อะไรบางอย่างกัดที่ทรวงอกแรงๆ อย่างเป็นจังหวะ แล้วริมฝีปากก็ถูกบดเคี้ยวอีกครั้ง

ศศิชาปรือตาขึ้น ทุกอย่างดูพร่าเลือนไปหมด ยกเว้นพระพักตร์ของพระองค์ที่กลับกลายมา มีพระเกศาปกคลุมพระเศียร เธอยิ้มก่อนจะเพ้อออกไปหลังจากล่ำลิกเอาน้ำออกมา “อเมเนมเฮต”

“คุณว่าอะไรนะ” อะมีร์ร้องถามเมื่อได้ยินเสียงอันแผ่วเบา ดวงตาของเธอเปิดออกเล็กน้อยราวกับคนเพิ่งตื่นจากความฝัน แววตาเหมือนเพิ่งตื่นจากภวังค์ มีรอยยิ้มผุดที่มุมปากของศศิชาเล็กน้อย แล้วเธอก็สิ้นสติไปอีกครั้งหนึ่ง

“อ้าว...คุณ” เขาเขยράงของเธอ แต่ไร้ผล ชายหนุ่มจึงอุ้มเธอขึ้นแล้วเดินกึ่งวิ่งไปยังกระโจมที่อยู่ใกล้ที่สุด ก่อนจะวางร่างอันบอบบางลงบนเตียง

อย่างเบามือ ทรวงอกอวบงามที่สะท้อนขึ้นลงอย่างเป็นจังหวะบอกให้เขารู้ว่า เธอปลอดภัยแล้ว

ชายหนุ่มถอนใจอย่างโล่งอก...

อะมีร์หันไปมองที่สระว่ายน้ำและนึกทบทวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทันทีที่เธอเห็นหน้าเขา ร่างของเธอก็หงายหลังลงไปใ้สระ ชั่วแวบหนึ่งเขามองเห็นกระแสน้ำหมุนวนรอบตัวเธอ แต่เมื่อเขากระโดดลงไปจะช่วย ร่างของเธอกลับหายไปอย่างน่าอัศจรรย์

“หรือเราจะตาฟาด” เขาเอ่ยกับตัวเอง เพราะมันเป็นเพียงชั่ววินาทีเดียว หลังจากนั้นร่างของเธอก็ปรากฏต่อหน้าเขา ตอนนั้นเขาไม่ทันคิดอะไร คิดแต่เพียงจะรีบพาร่างของเธ่อขึ้นจากน้ำก่อน เขามายปอดช่วยชีวิตเธอเอาไว้ได้อย่างทันท่วงที

“เธอนี่มันยุ่งจริงๆ” เขาบ่นพึมพำมองดูเนื้อตัวที่เปียกปอนของตัวเอง อย่างหงุดหงิด “นี่ถ้าเธอไม่รู้วิธีเปิดโลงศพนั่นละก็ น่าดูแน่... ศศิชา”

ศศิชา รู้สึกปวดหัวแทบจะระเบิดเมื่อรู้สึกตัว เธอค่อยๆ ลืมตาช้าๆ ก่อนจะพบว่าตัวเองกลับมาอยู่ในห้องพักเรียบร้อยแล้ว หญิงสาวจึงค่อยๆ ยืนกายขึ้นนั่ง เหยหน้ามองนาฬิกาซึ่งบอกเวลาเย็นย่ำเต็มที่ เธอทอดเวลาให้สมองปรับความสมดุลชั่วคราวก่อนจะเดินโงนเงนไปที่ห้องน้ำ

น้ำจากก๊อกทองเหลืองไหลลงมา มือเรียวงามยื่นไปรองน้ำมาล้างหน้า ล้างตาก่อนจะเหยหน้ามองตัวเองในกระจก ตอนนั้นเส้นผมของเธอกลับมาอยู่บนศีรษะเรียบร้อยแล้ว เครื่องแต่งกายก็เป็นชุดนอนแพรบางเบาเหมือนที่สวมใส่อยู่ประจำ

หญิงสาวนึกทบทวนอยู่พักใหญ่กว่าจะจำอะไรได้นอกจากความฝันที่ได้กลับไปอยู่ในอ้อมพระกรของฟาโรห์ในดวงใจเมื่อครั้งอดีตกาล

เธอหมดสติไปเมื่อเห็นเขา...

เขาเป็นคนช่วยเธอขึ้นจากน้ำ...

และเขาจะต้องเป็นคนพาเธอกลับมาที่ห้อง...

ดวงตากลมเบิกกว้างด้วยความตกใจ เพราะก่อนที่เธอจะไปเธออยู่ในชุดว่ายน้ำนี่นา ศศิชาติดึงคอเสื้อออกแล้วก้มลงดูตัวเอง ตอนนั้นเธอไม่ได้สวมอะไรเลยนอกเสียจากชุดนอนแพรบางเบาเนี่ย นั่นหมายความว่า...

เขาเป็นคนเปลี่ยนชุดให้เธอด้วยหรือ

“บ้างจริง” เธอบ่นอุบ ก่อนจะถอดชุดนอนแพรนั้นออกไปทางริ้วแขนแล้วโยนลงตะกร้าอย่างแรง จากนั้นจึงค่อยๆ พาร่างอวบอิมั้นไปยืนอยู่ใต้ฝักบัวทองเหลือง

สายน้ำเย็นทำให้เธอรู้สึกสดชื่น ดวงตางมหลับพริ้ม ปล่อยให้ให้น้ำจากฝักบัวชะล้างความวิงเวียนในศีรษะ ปล่อยให้ให้สายน้ำไหลเรื่อยลงไปตามส่วนโค้งส่วนเว้าของเธอ เพื่อขจัดความง่วงงุนและลึบสนทั้งหลายให้มลายไปเสียให้สิ้น

แล้วพระพักตร์แกร่งคมของฟาโรห์หนุ่มก็ปรากฏขึ้นในจิตใจ หญิงสาวอดยิ้มไม่ได้เมื่อนึกถึงอ้อมพระกรของพระองค์ ความนุ่มนวลของพระโอบุษฐ์ที่ประทับลงทั่วไหล่ของเธอ รสจุมพิตอันหอมหวานของพระองค์ทำเอาเธอยิ่งหลงใหลในบุรุษผู้ซึ่งอยู่คนละช่วงเวลากับเธอมากขึ้นไปอีก

เธอนึกไปถึงตอนจุมพิตกับพระองค์ ทรงมอบความรักที่มีแก่เธอผ่านพระโอบุษฐ์งาม ก่อนจะผละออก เธอจ้องมองพระองค์ในความฝันอย่างมีความสุข แล้วพระเกศของพระองค์ก็ค่อยๆ งอกลงออกมาจากพระเศียร

ฟาโรห์อเมเนมเฮตที่อ่อนหวานละมุนละไมกลับกลายเป็นอะมีร์ชายผู้เต็มไปด้วยความก้าวร้าวไร้เหตุผล ศศิชาตินึกแปลกใจว่าทำไมทั้งสองคนถึงมีใบหน้าที่เหมือนกันได้ถึงปานนี้ ก่อนที่ริมฝีปากบางของเธอจะแย้มยิ้มออกมาเมื่อนึกถึงตอนที่เขาเปลี่ยนเสื้อให้เธอ

“อิตาบ้า”